

ca 1980

Av och/eller med

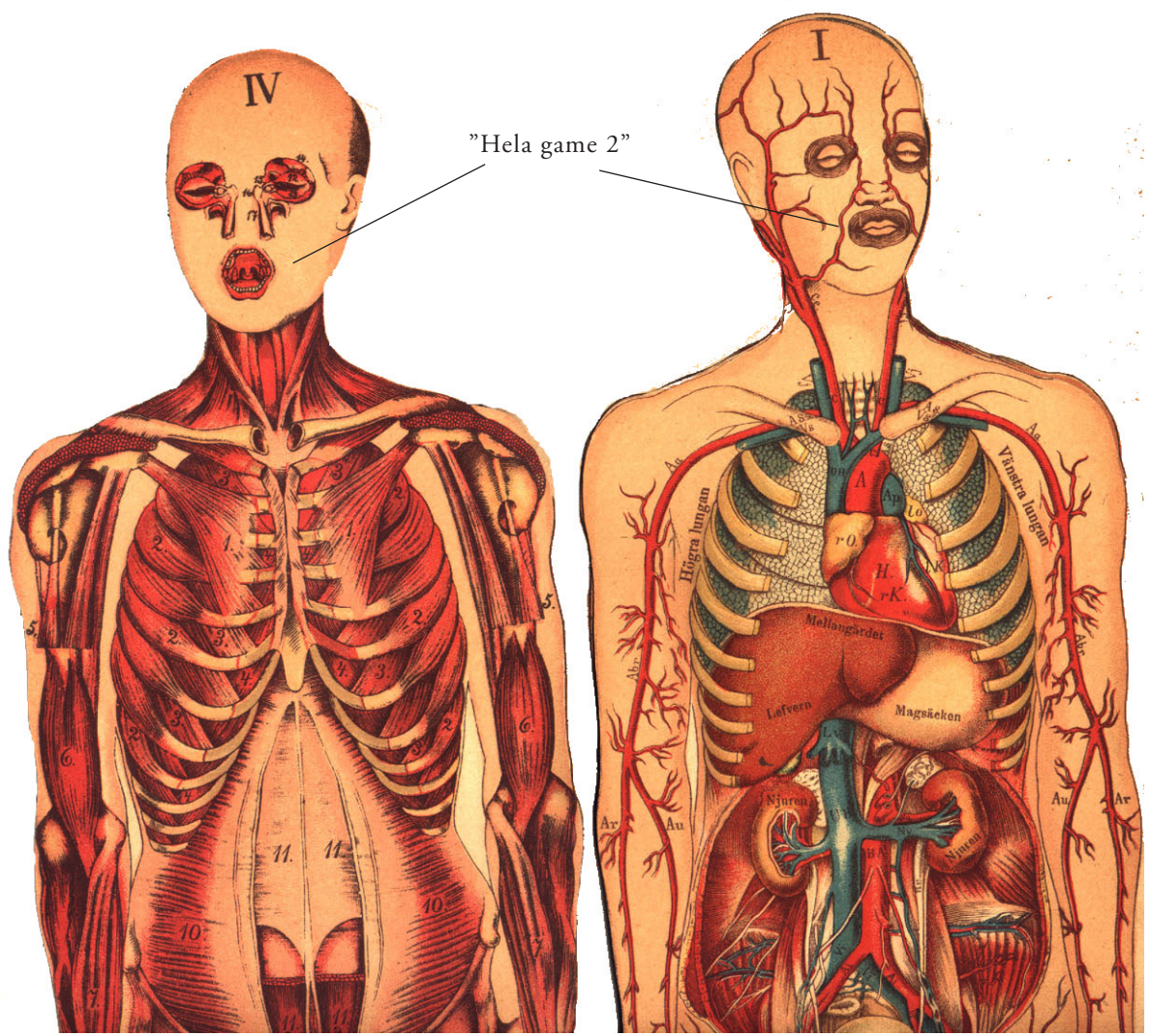
Jocke
Lina
Wille
Martin
Anders S
Anders N
Jenny
Tobbe
Emma
Per
Fredrik
Pia
Olle
Carro
Sofia
Jan

Vi åker Jeep/Vuxenspel/SNPA4
m.fl., dock ej Acke

Chaufför: Oscar Söderström

I Kina: Filip

I Kanada: Jan

ca 1980

Andra Game:t

I vilket spelet blir lösare, mindre styrt, och vi gör ett besök i forntid och framtid, inte för att få reda på vad som egentligen hände, utan för att det är skönt.

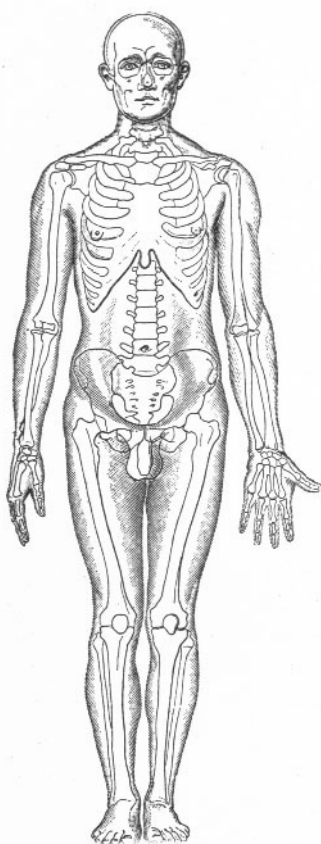
Game 2

Game 2 är lösare i sin styrning. Här får spelarna istället ut "kit" som de får en god stund på sig att läsa igenom. Sedan drar vi igenom händelserna i följande ordning:

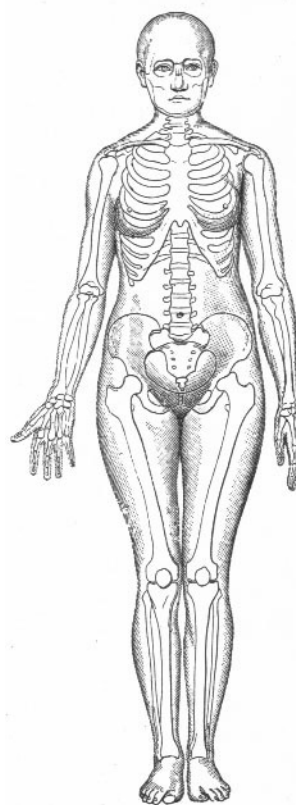
- a) Thailand
- b) Containermordet
- c) Göteborg
- d) Tobias till polisen (ensam monolog)
- e) Finland
- f) Styckmordsmonologer

Alltså kronologisk ordning (vilket är den information spelarna bör få före själva pausen) plus slutmonologerna som en slags uppsamling. Martins förslag är att slutmonologerna körs i ordningen: Wille - Jocke - Per - Tobias - Olle - Martin men det kan mycket väl finnas en poäng i att låta spelarna själva bestämma ordningen.

I övrigt styr spelarna själva Game 2. De kan naturligtvis komma att behöva hjälp. Det blir vanligt hederligt rollspel, men med betoning på att undvika kommentarer utanför spel. I Finland har varje spelare två roller (detta vet de inte om förrän de kommer till festen, här kan det dessutom behövas styrning om man vill följa den föreslagna ordningen). Dessa extraroller delas ut i samband med att festen börjar. I Thailanddelen är det inte omöjligt att en spelare tvingas gestalta Fredrik. Försök att undvika att spela själva morden. Klipp precis innan, när stämningen är som tätast.

*Mannens benbyggnad
framifrån.*

*Kvinnans benbyggnad
framifrån.*

Efter Game 2

Nu är det åter dags för en paus. Betydligt kortare denna gång. Inget nytt kit. En slags återgång till scenbundenheten, men scenerna är nu abstraktare. Försök att inte göra dem för abstrakta eller flummiga. Någonstans måste ändå det konkreta finnas kvar.

I Thailand dödar vi en jävligt dryg och jobbig kille som heter Fredrik. Det är egentligen av flera anledningar; dels att Fredrik är som Fredrik är, att han är en onödig människa. Han är jävligt ihålig och jobbig. Lovar att han skall göra en massa saker men gör det aldrig. Pratar bara om brudar och jävligt innehållslöst dessutom. Mycket prat om sex och upprör sig över skitsaker som han inte har med att göra. Har dåligt ölsinne och vill gärna slåss. Han förstår aldrig att man inte vill prata med honom, att man inte vill ha med honom att göra. Förstår inte ens när man ber honom att dra åt helvete. Han tycker att han skall hänga med oss hela tiden när vi är i Thailand och det fungerar inte. Vi vill vara ifred, men det fungerar inte. Vanlig hyfs biter inte. Inte vanlig svenska heller.

En gång när vi är rätt berusade säger Wille: vi skulle ta och döda honom. Sen följer en diskussion om hur svårt det egentligen skulle vara och om hur lätt det är att faktiskt döda en annan människa. Jag skulle nu bara kunna sträcka ut händerna och rycka till om Emmas nacke. Om jag ryckte tillräckligt hårt skulle hon dö. Korkat kanske att döda Emma, men vem som helst annars. Bara rycka till och sedan gå därifrån. Hur svårt kan det va?

Vi planerar alltså, till hälften på skoj och till hälften på allvar. Exakt hur vi skall göra. Egentligen skulle vi fira Olles svensex, men det får bli så här. Vi måste hinna innan tjejerna kommer på onsdag. Skratt. Det var kanske bara en slump att det blev som det blev.

Vi sitter hemma hos Fredrik i hans lilla skithåla och spelar kort. Det är trött och fattigt. Fredrik fuskar dessutom. Han är i och för sig inte den enda. Själv är jag inte tillräckligt duktig för att fuska, men det är något med Jocke. På något sätt förstår jag på hans röst, och på Martins, vad det är de pratar om. De säger det inte rent ut, men det är uppenbart att det de säger inte är just det de säger. Det som vi skämtade om igår håller på att bli verklighet, och det är faktiskt ingenting som sitter ivägen. Det finns ingen spärr som får mig att tänka: Det här är fel. Kanske är det bara jag, men fan trot. Jag förstår att det är dags nu. Fredrik är på toaletten. Jag tror han spy. Ingen av oss säger någonting. Det är därför det sker. Han hinner knappt sätta sig när han kommer tillbaka.

05 Synopsis

06 Redogörelse

Per och Jenny har gjort slut (igen). Per bjuder ned oss över påsk. Vi kommer ned eller upp, beroende på vem man frågar. Jenny har dessutom träffat en franskild villaägare, Anders Nygren som hon har träffat sig med två gånger, men det är ingenting seriöst, varken för Jenny eller Anders. Det är det dock för Per.

När vi väl är i Göteborg slår Per i oss att Jenny mer eller mindre har blivit utsatt för ett våldtäktsförsök. Han har sparat upp förrövaren, en Anders Nygren, och inlett planeringen av hans mord, alltså vårt mord på honom. Det finns ingen koppling mellan Per och Anders mer än Jenny och ingen anmälan har gjorts, och Jenny vet inte vem Anders är. Alla kriterier är uppfyllda, planeringen kan fortgå. Per måste bara övertala oss först. Det gör Per genom att säga "För mig, för min skull", och "Jag orkar inte finnas till i samma värld som den här människan, han förlänar att dö 100 gånger mer än vad Fredrik gör, gjorde". Det är ju iallafall påsk.

Detta är det första mordet som planeras. Vi är alla noviser och inleder förmodligen med ganska extrema och/eller högtflygande planer för att till slut sansa oss (spelarna får själva bestämma) och välja någonting mindre uppseendeväckande där chansen att ro iland det är större. Eftersom syftet med mordet är tveksamt (som det alltid kommer att vara) är det ingen som är beredd att ta någon som helst chans måste planen vara vattentät. Endast orimliga omständigheter skall kunna hota oss – annars vill ingen gå vidare och realisera planen.

Första dagen i Göteborg är vi på Liseberg och roar oss. Att Per och Jenny har brutit igen är förstås uppenbart, men ingen säger något (?). Vad skulle det vara bra för?

Andra dagens morgon kommer Per med sitt förslag. Låt spelarna planera och spela fram till mordets absoluta begynnelse, och stryp när risken är för stor att linoleumgolvet brister skall göra sig påminda. Hur mordet skall planeras etc. är helt upp till spelarna.

Olle flyttar till Finland 1982. Pia vill inte, men Olle övertygar henne till slut. Den egentliga anledningen till flytten är att Olle är rädd. Han är rädd för att vara kvar i Sverige, rädd för att umgås med resten av oss. Sverige, vår blotta närvaro, möjligheten att möta Wille på stan, allt det stressar honom, och han måste äta betablockerare. Han är sjukskriven med diagnosen lätt arytm, två karensdagar och 80% sjukpenning. Med benäget bistånd av Wille och Jocke lastas bohaget in i en flyttbil någon gång i april och körs till Kapellskär, norr om Stockholm och ombord på Viking Line-färjan "Mariella". Olle och Pia flyttar till ett kollektiv i Kärsilä i Karelen, långt bort från Sverige, långt bort från civilisationen. Dit tar han Pia och 3-åriga dottern Dagny som inte är helt överförtjusta.

Kollektivet i Kärsilä tar avstånd från ganska mycket, kött och fisk. Nu är det väl inte det som stör varesig Pia eller Dagny, "Jag flyttade fan inte till Sverige bara för att kunna flytta tillbaka".

Midsommar samma år åker vi, inklusive Emma och Lina över till Finland för att fira midsommar. Vi kliver på färjan i frihamnen, faktiskt samma färja, men det är oväsentligt. Resan över är ganska trist och tråkig, ej heller lättas den upp av någon grabbighet eftersom "tjejerna är med". Därför är festsuget på topp när vi når Kärsilä i Jockes morsas folksvagnbuss. Vi har stannat på en Uno X-mack på vägen dit och försett oss med ignoransens och glömskans Entrecoter och grillkorvar väl plastinpackade.

På vägen ned diskuterar vi hur enkelt det skulle vara att slänga någon över relingen när Emma och Lina är närvarande. "Ni är ju sjuka i huvudet allihopa" säger Emma, men förstår naturligtvis att allt ändå bara är på skoj.

Olle möter på uppfarten. "Hej Olle, vad solbränd du är, du ser ut att må bra." "Ni har väl inte med er kött? De är lakto-ovo-vegetarianer här." Jocke och Tobias stönar från baksätet.

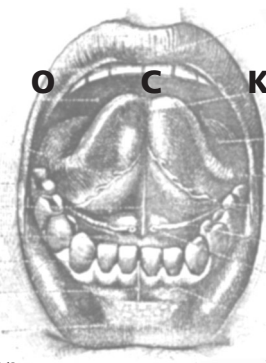
Det är framförallt fyra saker som är viktiga i Finland: halva dimman, bensinmacken, terminalen och knuffen.

Halva dimman Inget kött. Men sprit. Det är en ganska adekvat sammanfattning av vad som händer. Finska kollektivflickor och -pojkar super tillsammans med våra svenska vänner, försöker supa varandra under bordet. Svenskarna tycker att finnarna är rätt tröga.

Bensinmacken Tre dagar senare, äntligen på väg hem från kollektivet. Vi stannar på en bensinmack, Jocke och Tobias ger sig av i jakt på en kokt med bröd. När de väntar framför korgubbens disk säger Jocke. "Fy fan vilket skit. Jag längtar till färjeterminalen. Vi skall sitta på en sådan där rund soffa som går runt en pelare och spana. Första killen med keps och tungt bagage åker över bord. Det är bara så." Problemet är att diskutera utan att Emma och Lina förstår, speciellt efter diskussionen på vägen ned.

Terminalen Precis som Jocke sade, men problemet med att distrahera Lina och Emma måste lösas. "Där är en skitt finsk kille! Martin, ta reda på vem det är." Martin hjälper att bära en väska till hytten och blir bjuden på en öl. Finsk. Teknolog. Seppo Kempalainen. Dålig engelska. Ett dygn från döden.

Knuffen Seppo och våra svenska vänner vid relingen. Bryt strax innan linoleum.

Munhålets botten.

Thailand 1978

Det var två kvällar efter att vi gått på bordell. Jag tror alla kände sig jävligt billiga. Kanske inte Tobias; han borde ha gjort det, med tanke på Emma menar jag. Skit samma. Wille hade inte fixat det, han hade inte fått upp den. Det var därför som Fredrik fixat åt honom på restaurangen. Fy fan.

Då satt vi där, vi var jävligt fulla, på både thaiöl och sprit. Det var då jag och Martin började planera. Det vill säga, jag sade, eller om det var Martin som sade: ”fy fan vilket jävla svin, någon borde ha ihjäl han.”

Sedan tog det vid, ett halvt på skoj, halvt allvarligt samtal om hur vi skulle göra, och vad vi skulle göra med honom, och det var väl ingen som tog det mer eller mindre på allvar. Vi skulle ändå hem till Fredrik nästa dag, för att dricka, spela kort och för att betala för tempelbesöket och så vidare. Då kunde vi passa på. Vi var rätt fulla när vi snackade om det. Det var ingen som anade att det skulle bli verklighet.

Tobias pratade om att knäcka Emmas nacke. Inte om att göra det, men om att det skulle gå. Han behövde bara sträcka ut handen när hon sov. Han menade det inte, det är jag säker på, men han ville göra en poäng av att det var lätt. Det var ju där det hela började. Jag är nästan helt säker på att det var jag som sade: ”Främlingar som dödar främlingar – det är nästan helt ospårbart. Inga motiv, inga kopplingar, ingenting. Vad fan skall de göra?”

Det värsta är nog ändå att Tobias tog med sig ståltråden dit. Han måste alltså ha anat hela tiden.

Mer från Thailandsbesöket '78

Thailand. Det brinner små, starka glödlampor i papperslyktor. Ljuset är ganska dämpat och eftersom det blåser så att det tjuter (det är inte varmt i luften längre) svänger lamporna och snurrar i sina trådar så att skuggorna är i ständig rörelse. Det är träväggar och det är bara vi här. Och han.

Jocke reser sig upp fort, och jag förstår att det är dags nu. Det är inte fråga om att det skall verka som en olycka. Det är inte det det handlar om.

Första slaget sänker honom. Han är helt oförberedd. Ljudet är förmodligen näsbenet som knäcks. Jag har aldrig hört det förut, men jag förstår att det måste vara det. Blodet är nästan svart i den här belysningen. Nu är det bara fråga om att göra som vi har bestämt. Han reser sig inte upp. Martin kommer ur stolen och sätter sig på huk bakom bordet. Jag ser inte vad som händer. Jocke ser att jag lägger ståltråden på bordet så jag behöver inte säga någonting. Han tar den och räcker den till Olle. Jag behöver inte se att Jocke lyfter hans huvud så att Olle kan lägga ståltråden runt halsen. Vi har gått igenom det här.

Vi var fulla då. Är det kanske nu också. Men inte för mycket, utan bara alldeles lagom.

Martin och Wille går efter bilen nu, och jag ser efter en extra gång att det verkligen inte finns någon annan människa här. I badrummet, det lilla köket med den överfulla diskhon, garderoberna i sovrummet och under sängen. Det gör det inte. Tomt överallt. Jag går från rum till rum och andas tungt, dricker under kranen på toaletten. Jag ser inte så blek ut. Som vanligt tror jag. Under tiden har Per öppnat bakdörren och vandrat sträckan bort till bilen och tillbaka. Han vinkar att vi skall komma och vi går. Det hela är över på mindre än fem minuter.

Thailand, alla kort på bordet '78

Det var då det hela började, 1978, i Thailand av alla jävla ställen. Det kanske är därför som det här har handlat så mycket om kvinnor, sex och prostitution – inte p.g.a. Thailand, utan för att vi var som vi var, att vi gjorde det vi gjorde där.

Jag vill bara säga en sak om prostitution; inte som en moralkaka. Gör det inte. Det var bruna, beniga, thailändska flickor. Brösten hängde som stomipåsar, rött, smetigt läppstift. Långa, ihopklumpade ögonfransar. Under kjolarna stank deras buskiga kön. Men när du väl kommer så långt att du får se allt detta finns ingen återvändo. Grabbarna bakom dig hojtar och tjoar och pressar dig framåt så att det snart skall bli deras tur.

Trots allt upplever du inga problem att styvna. Du blir förvånad över hur lätt det går. När du tränger in i hennes varma kött upplever du inte att hon inuti är så sliten att hennes slidväggar är röda och släta. De tankarna kommer först senare. Därför kan du fortsätta att vara styv, att dra dig ur henne och stoppa tillbaka dig till ljudet av hennes fejkade stön. Eller så gör det faktiskt ont. På bruten engelska säger hon ”yes”, ”fuck me hard” och ”I love you”. Om och om igen.

Hon luktar cigaretter och sprit. När du är som djupast i henne och som närmast hennes ansikte kan du se en trasig tand eller en guldplomb. Hennes händer rör dig över ryggen, över bröstet, griper tag om ditt kön. När hon är ovanpå dig masserar hon sina egna bröst eller sticker sina knotiga fingrar mellan sina ben så att du kan känna hennes naglar mot din egen svullnad. Äcklet kommer först när den gått ned.

När man bara vill gå är man glad att man redan har betalat. Hon satte sig på huk över ett papper för att min sperma skulle rinna ut ur henne. Ljudet av tjocka, styva hårstrån mot papper.

Det var dit vi åkte. Det var 1978 och Olle skulle gifta sig med Pia tillslut och vi åkte ned först för att fixa med de sista detaljerna. Det fanns en resebyrå på Sveavägen där alla de andra resebyråerna ligger, Ving och Spice

och Apollo, som ordnade exotiska giftermål. Vi åkte ned först, runt en vecka före tjejerna skulle komma ned. Det var jag, Olle förstås, Wille, Per, Tobias och Martin. Vi fixade med templet där de skulle vigas, fixade ringar och gick på ett saggigt casino och förlorade en massa pengar. Sedan stack vi inåt landet med en Jeep som vi hade hyrt. Vi åkte ett "äventyrsspår" som gick förbi en massa häftiga naturupplevelser, vattenfall och så, och så stack vi från det i en liten stad som låg alldeles utanför en större stad som hette Pattaya. Det var där vi träffade Fredrik, det var där vi gick på bordell och det var där allt började genom att Wille tömde sig i munnen på en 15-årig kille under en bordsduk på en restaurang. Jag har ju bastat med Wille, men det kändes jävligt konstigt att tänka sig att just nu, just där vi satt och käkade, under bordet, så var det en tjej som kröp fram till Wille, drog ned hans gylf, drog ut hans kuk och stoppade den i munnen. Just när vi satt där. Fast det var ingen tjej.

Fredrik. Det var han som beställde det. Det var en jävla idiot. Han var en jävla sopprot som var på oss som en igel. Men han kunde litet av språket, kände folk och visste var det fanns en bra bordell som hade friska horor. Ett litet dyrare ställe där man inte behövde använda kondom. Vi behövde honom en stund, för att fixa allt det där. Han hade också lovat att fixa ett besök i ett tempel i Phang Nga som vi visste från resebyrå var jävligt häftigt men som man egentligen inte fick besöka om man inte var buddhist. I efterhand kan det tyckas att vi var litet blåögda, jag tycker det iallafall, men det var ju hela situationen, som vi kände det då, med Olles giftermål och allt.

Monolog, containermordet (Tillsammans med Martin)

Jocke: "Det var ungefär ett halvår efter att vi kommit tillbaka från Thailand. Vi pratade inte om detaljerna av Thailandsresan så ofta. Förresten bodde vi ju på olika ställen; jag och Wille i Malmö, Martin och Tobias i Stockholm, Per i Göteborg och Olle som någon slags flygande målvakt mellan Stockholm och Malmö. När vi pratade om det var det mer om bröllopet och när tjejerna hade kommit ned och så, aldrig vad vi killar gjorde på "svensexan". Martin hade tagit reda på att Fredrik hade skickats hem till Halmstad och begravts, men ingen av oss hade åkt dit för att lägga någon krans på graven eller så. Fy fan vad det hade varit korkat. Det var Martin. Eller om det var jag. Vi hade kommit upp till Stockholm och det var skitkallt men det struntade vi i."

Martin: "Olles tes är bevisad. Eller om det var Pers. Att ingen någonsin kommer på ett brott begånget av fullkomliga främlingar. Inget motiv, ingen koppling. Kanske det var jag som sade så, förresten. Det var som om vi hade en idiotmagnet."

Jocke: "Det är som om vi hade en idiotmagnet. De liksom dras till oss. En irriterade och korkad människa som

aldrig slutar prata. Det är första gången som alla är samlade efter Thailand, och naturligtvis finns den där spänningen där. Vi vill prata, men detta nya häftplåster är ivägen. Det är exakt samma känslor som väcks, kanske mest för att de vi hade då har varit inlåsta sedan dess - och att det var nu när vi möttes som vi skulle få prata om dem."

Martin: "Det var Jocke. Eller om det var jag. Jocke reste sig på samma sätt som i Thailand..."

Jocke: "...och Martin gjorde ju sitt till, med rätt ord i konversationen och så. Och ingen av de andra sade emot. Ingen av de andra sade något över huvudtaget. De bara satt som på nålar. Som om de hoppades att vi skulle göra det, bara. Att tåga är att samtycka."

Martin: "Ja. Vi har naturligtvis ingen ståltråd den här gången, men Per har starka händer."

Jocke: "Vi tvättar kroppen ren sedan från fingeravtryck. Något slags adrenalin frigörs. Saker och ting får nya perspektiv. Och Martins tes bevisas igen, att ingen någonsin kan lösa ett mord där främlingar mördar främlingar. Stubinen är kortare och rörelserna mer invanda den här gången. På något sätt är det ganska uppenbart att det kommer att hända igen."

Naturligtvis behöver det vara precis denna replikväxling. Ursäkta att vi känner oss nödgade att skriva ut det.

Göteborg 1979

Det var ju påsk. Påsken firar man i Göteborg. Det har blivit så. Per ringde och sade att allt skulle ske enligt traditionen. Ankomst vid sextiden på kvällen till Nils Ericsson-terminalen. Per hämtar i bil, kör till Liseberg; helkväll. Sen hemkomst. Lördag och söndag, mer stillsamt samkväm, mat, ost, öl. Söndag kväll eller tidig eftermiddag, allmänt uppbrott och hemresa.

Som Per sade senare, det var på söndagen strax innan uppbrottet om jag minns rätt, hade vi väl alla en föraning om vad som komma skulle. Vissa av oss kanske hoppades på att det inte skulle hända igen, men det tror jag knappast. Jag såg i allas ögon sist. Jag tror att vi alla åkte dit och hoppades att någon annan skulle ta initiativet. Alla var på helspänn på Liseberg. Hoppades att något skulle hända där. Det gjorde det inte, vi hade bara genuint roligt. Det hände först dan därpå. När man var nyktrare och den första spänningen hade gått över.

Det var första gången det inte skedde så oöverlagat. Det var första gången det planerades med vetskapen om att det verkligen skulle ske. Den här gången var det verkligen mord.

Finland 1982

Olle stack 1982. Kom tillbaka igen sex år senare. Körde ett flyttlass med alla sina pinaler från Malmö till Stock-

holm och körde ombord på finlandsfärjan. Med Pia och Dagny, den osannolika lintottsdottern på tre år som vinkade farväl till sina kamrater i Malmö och flyttade till ett land vars språk hon knappt kunde säga hej på en gång. Jag skulle nästan säga att den egentliga anledningen till flytten var att Olle var rädd. Jag tror det. Han var rädd för att vara kvar i Sverige, rädd för att umgås med resten av oss. Sverige, vår blotta närvaro, möjligheten att möta Wille på stan, allt det stressade honom. Jag vet att han åt betablockerare. Han hade varit sjukskriven med diagnosen lätt aryfmi.

Midsommar '82 åkte vi för att hälsa på. Vi åkte över för att fira en finsk midsommar med Olle. Det kunde ha blivit roligt, men det blev det alltså inte. Jag tänker inte orda någonting om färjan dit, det förtjänar inte den resan, resan hem däremot. Men av helt andra anledningar. Vi väntar med det.

Emma och Lina var med. De hämtade sig efter diskussionerna på färjan. Festhömöret var på topp. Vi hade tillochmed allsång i bilen, Jockes morsas folkwagenbuss som alla rymdes i. Vi stannade på en mack på vägen dit och försedde oss med ignoransens och glömskans Entrecoter och grillkorvar väl plastinpackade.

Det visar sig att de är vegetarianer i kollektivet, med starka åsikter om att äta kött. Olle möter oss på uppfarten för att tala om det. Det är tydligen viktigt. Jocke och Tobias som hatar stekta eller kokta grönsaker får det svårt.

Av själva midsommarfesten minns jag inte så mycket, mer än att vi visade dem små grodorna och söp som svin. Grilla hade vi inte fått, några tristessens tomater på ett tält grillspett. Ingen mat men sprit. Det var så det var. Fy fan.

Det var först på resan hem som det hände. Det hade väl varit på gång hela tiden, men det var Jocke som tog initiativet. Jocke och Tobias, för en gångs skull. Vi satt precis där man går på färjan och tittade på alla som klev på och valde. "Han där, nej han." Martin stack iväg för att kolla upp vem det var, hjälpa med väskan till hytten för att kolla hyttnumret. Att uppehålla Lina och Emma, att uppträda så normalt som möjligt. Att göra själva knuffen på väg till toaletten i förbifarten. Mer eller mindre. Frågan var om vi inte hade börjat utmana ödet litet grand i överkant.

Mer om Finland 1982

På resan ned. På Viking Lines "Mariella". Det var jag som tog upp det. Det var väl får att jävlas med de andra mest, men också för att känna dem på pulsen – om de hade samma inställning som jag. Pratade om hur lätt det skulle vara att bara knuffa någon över bord. Fast Lina och Emma var med. Fast de förstod väl att det var på skoj, även om de nog tyckte att det var ett ganska läskigt samtalsämne.

Efter grillfesten stod vi på macken och köpte varmkorv till hela bilen. Att äntligen få någonting med substans i magen. Det var då Jocke sade "Fy fan vilket skit. Jag längtar till färjeterminalen. Vi skall sitta på en sådan där rund soffa som går runt en pelare och spana. Första killen med keps och tungt bagage åker över bord. Det är bara så." Så fick det bli.

Jockes inställning väl i Finland

"Midnight Sun Festival" på finlandsbåten. Enorma bröst som jag tryckte mig mot en svettig halvtimme eller så. Sex alltså. Det var ju Finlandsfärja. Men det här. Näe.

Monolog, Styckmordet

* Drar paralleller mellan hur det är att äta kyckling och stycka en människa ("Vid lederna tar det emot, men det är inte som att säga i ben. Har ni någonsin försökt knäcka ett kycklingben med bara händerna?").

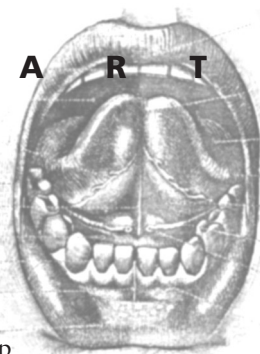
* Har hjälpt till och planerat lite grann. Fikat med Wille några gånger. Det här är det slutgiltiga; det blir inte bättre än så här.

* Per mädde dåligt och spydde på toaletten, men det måste varit för att han var sjuk, stackarn. Vi är för luttrade nu för tiden.

* Martin drar ett snitt över halsen det första som händer, men avlägsnar inte huvudet från kroppen. Jocke tar på sig att göra detta. Att avlägsna huvudet från resten av kroppen tar en stund; kommer man fel och försöker säga mot sköldbrusket eller mitt på en ryggkota kan man lika gärna ha sågat i sten. Man förstör sågen något otroligt. Dessutom blir arbetsplatsen snabbt blodig efter några sekunder och eftersom korkskallen Martin redan punkterat halspulsåder är det för sent att arbeta runt detta. Jocke tar sig förbi sköldbrusket men ser inte alls vad han gör och får inte in sågklingan mellan ryggkottorna utan blir tvungen att börja med annat tills blodtrycket minskar alltmedan sågen sitter kvar i halsen.

M A R T I N

Munhållans botten.

Thailand 1978

Det var två kvällar efter att vi gått på bordell. Jag tror alla kände sig jävligt billiga. Kanske inte Tobias; han borde ha gjort det, med tanke på Emma menar jag. Skit samma. Wille hade inte fixat det, han hade inte fått upp den. Det var därför som Fredrik fixat åt honom på restaurangen. Fy fan.

Då satt vi där, vi var jävligt fulla, på både thaiöl och sprit. Det var då jag och Martin började planera. Det vill säga, jag sade, eller om det var Martin som sade: ”fy fan vilket jävla svin, någon borde ha ihjäl han.”

Sedan tog det vid, ett halvt på skoj, halvt allvarligt samtal om hur vi skulle göra, och vad vi skulle göra med honom, och det var väl ingen som tog det mer eller mindre på allvar. Vi skulle ändå hem till Fredrik nästa dag, för att dricka, spela kort och för att betala för tempelbesöket och så vidare. Då kunde vi passa på. Vi var rätt fulla när vi snackade om det. Det var ingen som anade att det skulle bli verklighet.

Tobias pratade om att knäcka Emmas nacke. Inte om att göra det, men om att det skulle gå. Han behövde bara sträcka ut handen när hon sov. Han menade det inte, det är jag säker på, men han ville göra en poäng av att det var lätt. Det var ju där det hela började. Jag är nästan helt säker på att det var jag som sade: ”Främlingar som dödar främlingar – det är nästan helt ospårbart. Inga motiv, inga kopplingar, ingenting. Vad fan skall de göra?”

Det värsta är nog ändå att Tobias tog med sig ståltråden dit. Han måste alltså ha anat hela tiden.

Mer från泰landsbesöket '78

Thailand. Det brinner små, starka glödlampor i papperslyktor. Ljuset är ganska dämpat och eftersom det blåser så att det tjuter (det är inte varmt i luften längre) svänger lamporna och snurrar i sina trådar så att skuggorna är i ständig rörelse. Det är träväggar och det är bara vi här. Och han.

Jocke reser sig upp fort, och jag förstår att det är dags nu. Det är inte fråga om att det skall verka som en olycka. Det är inte det det handlar om.

Första slaget sänker honom. Han är helt oförberedd. Ljudet är förmodligen näsbenet som knäcks. Jag har aldrig hört det förut, men jag förstår att det måste vara det. Blodet är nästan svart i den här belysningen. Nu är det bara fråga om att göra som vi har bestämt. Han reser sig inte upp. Martin kommer ur stolen och sätter sig på huk bakom bordet. Jag ser inte vad som händer. Jocke ser att jag lägger ståltråden på bordet så jag behöver inte säga någonting. Han tar den och räcker den till Olle. Jag behöver inte se att Jocke lyfter hans huvud så att Olle kan lägga ståltråden runt halsen. Vi har gått igenom det här.

Vi var fulla då. Är det kanske nu också. Men inte för mycket, utan bara alldeles lagom.

Martin och Wille går efter bilen nu, och jag ser efter en extra gång att det verkligen inte finns någon annan människa här. I badrummet, det lilla köket med den överfulla diskhon, garderoberna i sovrummet och under sängen. Det gör det inte. Tomt överallt. Jag går från rum till rum och andas tungt, dricker under kranen på toaletten. Jag ser inte så blek ut. Som vanligt tror jag. Under tiden har Per öppnat bakdörren och vandrat sträckan bort till bilen och tillbaka. Han vinkar att vi skall komma och vi går. Det hela är över på mindre än fem minuter.

Det var då det hela började, 1978, i Thailand av alla jävla ställen. Det kanske är därför som det här har handlat så mycket om kvinnor, sex och prostitution – inte p.g.a. Thailand, utan för att vi var som vi var, att vi gjorde det vi gjorde där.

Jag vill bara säga en sak om prostitution; inte som en moralkaka. Gör det inte. Det var bruna, beniga, thailändska flickor. Brösten hängde som stomipåsar, rött, smetigt läppstift. Långa, ihopklumpade ögonfransar. Under kjolarna stank deras buskiga kön. Men när du väl kommer så långt att du får se allt detta finns ingen återvändo. Grabbarna bakom dig hojtar och tjoar och pressar dig framåt så att det snart skall bli deras tur.

Trots allt upplever du inga problem att styvna. Du blir förvånad över hur lätt det går. När du tränger in i hennes varma kött upplever du inte att hon inuti är så sliten att hennes slidväggar är röda och släta. De tankarna kommer först senare. Därför kan du fortsätta att vara styv, att dra dig ur henne och stoppa tillbaka dig till ljudet av hennes fejkade stön. Eller så gör det faktiskt ont. På bruten engelska säger hon ”yes”, ”fuck me hard” och ”I love you”. Om och om igen.

Hon luktar cigaretter och sprit. När du är som djupast i henne och som närmast hennes ansikte kan du se en trasig tand eller en guldplomb. Hennes händer rör dig över ryggen, över bröstet, griper tag om ditt kön. När hon är ovanpå dig masserar hon sina egna bröst eller sticker sina knotiga fingrar mellan sina ben så att du kan känna hennes naglar mot din egen svullnad. Svullnaden, ja. Äcklet kommer först när den gått ned.

När man bara vill gå är man glad att man redan har betalat. Hon satte sig på huk över ett papper för att min sperma skulle rinna ut ur henne.

Det var dit vi åkte. Det var 1978 och Olle skulle gifta sig med Pia tillslut och vi åkte ned först för att fixa med de sista detaljerna. Det fanns en resebyrå på Sveavägen där alla de andra resebyråerna ligger, Ving och Spice och Apollo, som ordnade exotiska giftermål. Vi åkte ned först, runt en vecka före tjejerna skulle komma ned. Det var jag, Olle förstås, Jocke, Per, Tobias och Wille. Vi

fixade med templet där de skulle vigas, fixade ringar och gick på ett saggigt casino och förlorade en massa pengar. Sedan stack vi inåt landet med en Jeep som vi hade hyrt. Vi åkte ett "äventyrsspår" som gick förbi en massa häftiga naturupplevelser, vattenfall och så, och så stack vi från det i en liten stad som låg alldeles utanför en större stad som hette Pattaya. Det var där vi träffade Fredrik, det var där vi gick på bordell och det var där allt började genom att Wille tömde sig i munnen på en 15-årig kille under en bordsduk på en restaurang. Jag har ju bastat med Wille, men det kändes jävligt konstigt att tänka sig att just nu, just där vi satt och käkade, under bordet, så var det en tjej som kröp fram till Wille, drog ned hans gylf, drog ut hans kuk och stoppade den i munnen. Just när vi satt där. Fast det var ingen tjej.

Fredrik. Det var han som beställde det. Det var en jävla idiot. Han var en jävla sopprot som var på oss som en igel. Men han kunde litet av språket, kände folk och visste var det fanns en bra bordell som hade friska horor. Ett litet dyrare ställe där man inte behövde använda kondom. Vi behövde honom en stund, för att fixa allt det där. Han hade också lovat att fixa ett besök i ett tempel i Phang Nga som vi visste från resebyrå var jävligt häftigt men som man egentligen inte fick besöka om man inte var buddhist. I efterhand kan det tyckas att vi var litet blåögda, jag tycker det iallafall, men det var ju hela situationen, som vi kände det då, med Olles giftermål och allt.

Monolog, containermordet (Tillsammans med Jocke)

Jocke: "Det var ungefär ett halvår efter att vi kommit tillbaka från Thailand. Vi pratade inte om detaljerna av Thailandsresan så ofta. Förresten bodde vi ju på olika ställen; jag och Wille i Malmö, Martin och Tobias i Stockholm, Per i Göteborg och Olle som någon slags flygande målvakt mellan Stockholm och Malmö. När vi pratade om det var det mer om bröllopet och när tjejerna hade kommit ned och så, aldrig vad vi killar gjorde på "svensexan". Martin hade tagit reda på att Fredrik hade skickats hem till Halmstad och begravts, men ingen av oss hade åkt dit för att lägga någon krans på graven eller så. Fy fan vad det hade varit korkat. Det var Martin. Eller om det var jag. Vi hade kommit upp till Stockholm och det var skitkallt men det struntade vi i."

Martin: "Olles tes är bevisad. Eller om det var Pers. Att ingen någonsin kommer på ett brott begånget av fullkomliga främlingar. Inget motiv, ingen koppling. Kanske det var jag som sade så, förresten. Det var som om vi hade en idiotmagnet."

Jocke: "Det är som om vi hade en idiotmagnet. De liksom dras till oss. En irriterade och korkad människa som aldrig slutar prata. Det är första gången som alla är samlade efter Thailand, och naturligtvis finns den där spänningen där. Vi vill prata, men detta nya häftplåster

är ivägen. Det är exakt samma känslor som väcks, kanske mest för att de vi hade då har varit inlåsta sedan dess - och att det var nu när vi möttes som vi skulle få prata om dem."

Martin: "Det var Jocke. Eller om det var jag. Jocke reste sig på samma sätt som i Thailand..."

Jocke: "...och Martin gjorde ju sitt till, med rätt ord i konversationen och så. Och ingen av de andra sade emot. Ingen av de andra sade något över huvudtaget. De bara satt som på nålar. Som om de hoppades att vi skulle göra det, bara. Att tåga är att samtycka."

Martin: "Ja. Vi har naturligtvis ingen ståltråd den här gången, men Per har starka händer."

Jocke: "Vi tvättar kroppen ren sedan från fingeravtryck. Något slags adrenalin frigörs. Saker och ting får nya perspektiv. Och Martins tes bevisas igen, att ingen någonsin kan lösa ett mord där främlingar mördar främlingar. Stubinen är kortare och rörelserna mer invanda den här gången. På något sätt är det ganska uppenbart att det kommer att hända igen."

Naturligtvis behöver det vara precis denna replikväxling. Ursäkt att vi känner oss nödgade att skriva ut det.

Göteborg 1979

Det var ju påsk. Påsken firar man i Göteborg. Det har blivit så. Per ringde och sade att allt skulle ske enligt traditionen. Ankomst vid sextiden på kvällen till Nils Ericsson-terminalen. Per hämtar i bil, kör till Liseberg; helkväll. Sen hemkomst. Lördag och söndag, mer stillsamt samkväm, mat, ost, öl. Söndag kväll eller tidig eftermiddag, allmänt uppbrott och hemresa.

Som Per sade senare, det var på söndagen strax innan uppbrottet om jag minns rätt, hade vi väl alla en föraning om vad som komma skulle. Vissa av oss kanske hoppades på att det inte skulle hända igen, men det tror jag knappast. Jag såg i allas ögon sist. Jag tror att vi alla åkte dit och hoppades att någon annan skulle ta initiativet. Alla var på helspänn på Liseberg. Hoppades att något skulle hända där. Det gjorde det inte, vi hade bara genuint roligt. Det hände först dan därpå. När man var nyktrare och den första spänningen hade gått över.

Det var första gången det inte skedde så oöverlagat. Det var första gången det planerades med vetskapen om att det verkligen skulle ske. Den här gången var det verkligen mord.

Finland 1982

Olle stack 1982. Kom tillbaka igen sex år senare. Körde ett flyttlass med alla sina pinaler från Malmö till Stockholm och körde ombord på finlandsfärjan. Med Pia och Dagny, den osannolika lintottsdottern på tre år som vinkade farväl till sina kamrater i Malmö och flyttade till ett

land vars språk hon knappt kunde säga hej på en gång.

Jag skulle nästan säga att den egentliga anledningen till flytten var att Olle var rädd. Jag tror det. Han var rädd för att vara kvar i Sverige, rädd för att umgås med resten av oss. Sverige, vår blotta närvaro, möjligheten att möta Wille på stan, allt det stressade honom. Jag vet att han åt betablockerare. Han hade varit sjukskriven med diagnosen lätt arytm.

Midsommar '82 åkte vi för att hälsa på. Vi åkte över för att fira en finsk midsommar med Olle. Det kunde ha blivit roligt, men det blev det alltså inte. Jag tänker inte orda någonting om färjan dit, det förtjänar inte den resan, resan hem däremot. Men av helt andra anledningar. Vi väntar med det.

Emma och Lina var med. De hämtade sig efter diskussionerna på färjan. Festhömöret var på topp. Vi hade tillochmed allsång i bilen, Jockes morsas folksvagenbuss som alla rymdes i. Vi stannade på en mack på vägen dit och försedde oss med ignoransens och glömskans Entrecoter och grillkorvar väl plastinpackade.

Det visar sig att de är vegetarianer i kollektivet, med starka åsikter om att äta kött. Olle möter oss på uppfarten för att tala om det. Det är tydligen viktigt. Jocke och Tobias som hatar stekta eller kokta grönsaker får det svårt.

Av själva midsommarfesten minns jag inte så mycket, mer än att vi visade dem små grodorna och söp som svin. Grilla hade vi inte fått, några tristessens tomater på ett tält grillspett. Ingen mat men sprit. Det var så det var. Fy fan.

Det var först på resan hem som det hände. Det hade väl varit på gång hela tiden, men det var Jocke som tog initiativet. Jocke och Tobias, för en gångs skull. Vi satt precis där man går på färjan och tittade på alla som klev på och valde. "Han där, nej han." Martin stack iväg för att kolla upp vem det var, hjälpa med väskan till hytten för att kolla hyttnumret. Att uppehålla Lina och Emma, att uppträda så normalt som möjligt. Att göra själva knuffen på väg till toaletten i förbifarten. Mer eller mindre. Frågan var om vi inte hade börjat utmana ödet litet grand i överkant.

Martin i Finland 1982

Mygg. Inget kött. Folk talar dålig eller ingen svenska och urkass engelska. Hade sex med Joc sen på kvällen där. Inte mer med det. Hon var skön, men inte mer än så. Ja, det var trevligt.

Monolog, styckmordet

"Har jag någonsin berättat att jag har en sån där personlig fascination för Jack the Ripper? Jack the Ripper, Jack Uppskäraren, är alltså den seriemördare som hösten 1888

var verksam i East End i London. Det är precis hundra år sedan. Jack dödade fem kvinnliga prostituerade. East End var vid tidpunkten ett riktigt Rosengård. Eller ett Flemingsberg, om man ska hitta motsvarigheter i Stockholm. Egentligen vet man i stort sätt ingenting om Jack.

Sen försvann han. Ingen vet vart. Han hade, såvitt man vet, aldrig sex med de prostituerade. Han var brutal. Han hade vissa vanor vid morden, och eventuellt hade han ett stort kunnande i kirurgi. Men det där vet man inte heller. Det var två obducenter närvarande under utredningens gång och den ena hävdade att personen var mycket skicklig och troligtvis lärd, den andre att det lika gärna kunde röra sig om en person som jobbat i ett slakthus eller något liknande. Man vet inte. Jag vet inte. Halspulsådern skulle alltid skäras av genom ett snitt över halsen. Inälvorna, eller i alla fall tarmarna (man måste på något smidigt sätt avlägsna tarmkexet utan att göra alltför stor skada) ska läggas över vänster axel (eller om det var höger). Kanske är detta också någon form av frimurarritual, de har spekulerat rätt så jäkla mycket över mordet, det har de. Vid ett tillfälle skar han av ett öra. Vid ett annat avlägsnade han offrets könsorgan med en kniv. "Sista" gången skar han av bröstet av kvinnan.

Nästan lika kända som morden är några av de brev som kom in till polisen. Ett av breven är undertecknat med "Jack the Ripper" och det är det brevet som sedan gett myten Jack hans namn. Ett annat av breven, det som inleds med tituleringen "From Hell", blev skickat tillsammans med en halv njure, som enligt avsändaren tillhörde offret, Eddowes. Man kunde aldrig avgöra om njurhalvan en gång tillhört Eddowes. Jack nämner i också i brevet, som är enormt taffligt skrivet, att han ätit den andra halvan. Vid Eddowes obduktion, tidigare under hösten, visade det sig att hon, bland sina många skador, fått sin ena njure avlägsnad. Den medicintekniska undersökningen visade att den njurhalva som skickats till polisen hade samma form av alkoholskador som Eddowes hade på sin kvarvarande njure.

Jag gillade mycket att mordet som Wille planerat för mig var en form av copycat:ande av morden i Whitechapel. Kanske var det mitt sätt att kunna hantera situationen. Det blev liksom viktigare för mig att tillfoga rätt skador först, innan de andra kom åt några av de intressanta områdena. Det var också därför jag så snabbt sprang fram och satte min kniv mot hennes hals och skar ett ordentligt jack det första jag gjorde när hon hade ramlat till marken. Min gissning var att halsen nog var det första de andra hade tänkt pilla på annars. Jocke tittade på mig efter jag skurit sönder halsen - han tyckte jag var fänig som bara gjorde ett halvt arbete och inte avlägsnade huvudet helt, det såg jag nog på honom. Han skulle aldrig förstå.

Bålen var jag först på. De andra var mer intresserade av lederna. Jag lyckades skära av vad jag tror var vänster njure och dela den i två delar, men jag hade ingen aning om hur jag skulle få med den ena halvan. De andra

skulle inte förstå om de såg mig ta med mig något. Det var kanske så jag lyckades arbeta så kallt, att det var den tanken, "hur ska jag få med mig njuren?", och inte "vad fan är det jag gör?", som fyllde min hjärna under arbetets gång.

Flamberad njure med tre sorters senap

Ingredienser för 1 person 1/2 njure (övre vänstra):

- 1 skvätt citron
- 1/2 dl vispgrädd
- 1/4 dl brunsås
- 5 g smör
- 1 cl cognac
- 1 dl finhackad persilja (det är gott)
- 1 finhackad schalottenlök
- 1/4 msk ljus Dijonsenap
- 1/4 msk dragonsenap
- 1/4 msk grov senap

Gör så här:

1. Börja med att putsa den halva njuren och befria den från hinnor och fett. Stek lätt 10 minuter i ugn i 225°.
2. Smält hälften av smöret i en flamberingspanna. Skiva och stek den halva njuren lätt, håll över cognac, luta pannan mot en eldslåga och flambera. Skaka pannan lite så att all alkohol bränns upp. Lägg över i en karott och varmhåll under lock.
3. Lägg löken i pannan, tillsätt grädden och låt koka samman något. Tillsätt brunsåsen, persiljan, lite citronsaft och resten av smöret.
4. Rör ned de tre senapssorterna med gaffel i såsen. Smaka av.
5. Slå såsen över den halva njuren och servera med kokt ris och något från Systembolagets sortiment, varför inte en flaska vitt, Mayacamas Chardonnay, årgång 1978.

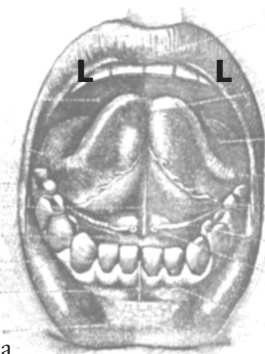
Jag lyckades faktiskt få med mig den till slut. Jag lade den i jackfickan och den blödde igenom, men jag döljde den våta fläcken med min hand och arm. Jag hittade ett recept i en katalog på Systembolaget.

Jag passade på att bli vegetarian året därpå. Det var det eller att bli kannibal. Vi hade tagit oss in i något konstigt gränsland där nyanserna hade försvunnit och jag ville inte bli någon ensam seriemördare.

Sedan var det brevet. Jag var inte en sann copycat om jag inte skickade ett brev till polisen också, precis som Jack gjorde. På något sätt var jag skyldig honom det. Han hade skrivit för att inspirera mig och jag var skyldig att föra idéerna vidare. Att skicka ett brev till polisen gick emot alla mina personliga säkerhetsregler. Dessutom var jag tvungen att skriva för hand – jag hade helst använt en skrivmaskin, men Jack hade blottat sig och visat sin egen handstil och då var också jag tvungen att göra detsamma. Jag författade ihop brevet över sommaren. Jag visste inte riktigt vad jag skulle skriva, men det blev till slut en beskrivning om detaljerna kring mordet (Jack hade nämnt att han skurit av örat och på så sätt gett detaljer som inte allmänheten kunnat veta om). Jag nämnde inte att vi var flera, men inte att jag var ensam heller. Absolut inga namn eller utseenden på oss. Bara skadorna. Sedan skickade jag brevet till polisen i Malmö. Poststämpel Tomtebodas. Efteråt insåg jag att jag hade satt min tumme rakt på frimärket. Jag hade lite ångest över det en stund innan jag kom fram till att det inte betydde något. "From Hell"-brevet, som skickades till kommissarie Lush, avslutas med "So catch me, mr. Lush". Så fånga mig då, snutjävlar.

Det var i den här svängen som vi alla tröttnade på varandra. Det blev väl så, antar jag. Per blev sjukare. Wille ville göra en repris av knarkarkvarten i Malmö. Han föreslog att vi skulle slå till i Stockholm om vi skulle bli gladare av det, eventuellt i Göteborg för att göra Per lite gladare; kanske skulle Per kunna vara frisk och stark nog att vara med då. Jag antar att Tobias tyckte som jag; att man måste förnya sig, att det inte var meningen att vi skulle göra det här bara för att hålla ihop gruppen, hålla ihop vår vänskap. Wille har alltid varit en glad skit. Jocke också, antar jag. Å andra sidan – de tyckte nog alltid att jag inte var något annat än ett bihang till Tobias. När Per var borta skulle det inte finnas någon som höll ihop de här båda grupperingarna. Jo, Olle pendlade ju mellan Malmö och Stockholm, men Olle var liksom inte Per. De var två helt olika människor."

Munhållans botten.

Thailand 1978

Thailand. Det brinner små, starka glödlampor i papperslyktor. Ljuset är ganska dämpat och eftersom det blåser så att det tjuiter (det är inte varmt i luften längre) svänger lamporna och snurrar i sina trådar så att skuggorna är i ständig rörelse. Det är träväggar och det är bara vi här. Och han.

Jocke reser sig upp fort, och jag förstår att det är dags nu. Det är inte fråga om att det skall verka som en olycka. Det är inte det det handlar om.

Första slaget sänker honom. Han är helt oförberedd. Ljudet är förmodligen näsbenet som knäcks. Jag har aldrig hört det förut, men jag förstår att det måste vara det. Blodet är nästan svart i den här belysningen. Nu är det bara fråga om att göra som vi har bestämt. Han reser sig inte upp. Martin kommer ur stolen och sätter sig på huk bakom bordet. Jag ser inte vad som händer. Jocke ser att jag lägger ståltråden på bordet så jag behöver inte säga någonting. Han tar den och räcker den till Olle. Jag behöver inte se att Jocke lyfter hans huvud så att Olle kan lägga ståltråden runt halsen. Vi har gått igenom det här. Vi var fulla då. Är det kanske nu också. Men inte för mycket, utan bara alldeles lagom.

Martin och Wille går efter bilen nu, och jag ser efter en extra gång att det verkligen inte finns någon annan människa här. I badrummet, det lilla köket med den överfulla diskhon, garderoberna i sovrummet och under sängen. Det gör det inte. Tomt överallt. Jag går från rum till rum och andas tungt, dricker under kranen på toaletten. Jag ser inte så blek ut. Som vanligt tror jag. Under tiden har Per öppnat bakdörren och vandrat sträckan bort till bilen och tillbaka. Han vinkar att vi skall komma och vi går. Det hela är över på mindre än fem minuter.

Det var då det hela började, 1978, i Thailand av alla jävla ställen. Det kanske är därför som det här har handlat så mycket om kvinnor, sex och prostitution – inte p.g.a. Thailand, utan för att vi var som vi var, att vi gjorde det vi gjorde där.

Jag vill bara säga en sak om prostitution; inte som en moralkaka. Gör det inte. Det var bruna, beniga, thailändska flickor. Brösten hängde som stomipåsar, rött, smetigt läppstift. Långa, ihopklumpade ögonfransar. Under kjolarna stank deras buskiga kön. Men när du väl kommer så långt att du får se allt detta finns ingen återvändo. Grabbarna bakom dig hojtar och tjoar och pressar dig framåt så att det snart skall bli deras tur.

Trots allt upplever du inga problem att styvna. Du blir förvånad över hur lätt det går. När du tränger in i hennes varma kött upplever du inte att hon inuti är så sliten att hennes slidväggar är röda och släta. De tankarna kommer först senare. Därför kan du fortsätta att vara styv, att dra dig ur henne och stoppa tillbaka till ljudet av hennes

fejkade stön. Eller så gör det faktiskt ont. På bruten engelska säger hon "yes", "fuck me hard" och "I love you". Om och om igen.

Hon luktar cigaretter och sprit. När du är som djupast i henne och som närmast hennes ansikte kan du se en trasig tand eller en guldplomb. Hennes händer rör dig över ryggen, över bröstet, griper tag om ditt kön. När hon är ovanpå dig masserar hon sina egna bröst eller sticker sina knotiga fingrar mellan sina ben så att du kan känna hennes naglar mot din egen svullnad. Svullnaden. Äcklet kommer först när den gått ned.

När man bara vill gå är man glad att man redan har betalat. Hon satte sig på huk över ett papper för att min sperma skulle rinna ut ur henne.

Det var dit vi åkte. Det var 1978 och Olle skulle gifta sig med Pia tillslut och vi åkte ned först för att fixa med de sista detaljerna. Det fanns en resebyrå på Sveavägen där alla de andra resebyråerna ligger, Ving och Spice och Apollo, som ordnade exotiska giftermål. Vi åkte ned först, runt en vecka före tjejerna skulle komma ned. Det var jag förstås, Jocke, Per, Wille, Tobias och Martin. Vi fixade med templet där de skulle vigas, fixade ringar och gick på ett saggigt casino och förlorade en massa pengar. Sedan stack vi inåt landet med en Jeep som vi hade hyrt. Vi åkte ett "äventyrsspår" som gick förbi en massa häftiga naturupplevelser, vattenfall och så, och så stack vi från det i en liten stad som låg alldeles utanför en större stad som hette Pattaya. Det var där vi träffade Fredrik, det var där vi gick på bordell och det var där allt började genom att Wille tömde sig i munnen på en 15-årig kille under en bordsduk på en restaurang. Jag har ju bastat med Wille, men det kändes jävligt konstigt att tänka sig att just nu, just där vi satt och käkade, under bordet, så var det en tjej som kröp fram till Wille, drog ned hans gylf, drog ut hans kuk och stoppade den i munnen. Just när vi satt där. Fast det var ingen tjej.

Fredrik. Det var han som beställde det. Det var en jävla idiot. Han var en jävla sopprot som var på oss som en igel. Men han kunde litet av språket, kände folk och visste var det fanns en bra bordell som hade friska horor. Ett litet dyrare ställe där man inte behövde använda kondom. Vi behövde honom en stund, för att fixa allt det där. Han hade också lovat att fixa ett besök i ett tempel i Phang Nga som vi visste från resebyrån var jävligt häftigt men som man egentligen inte fick besöka om man inte var buddhist. I efterhand kan det tyckas att vi var litet blåögda, jag tycker det iallafall, men det var ju hela situationen, som vi kände det då, med Olles giftermål och allt.

Finland 1982

Olle stack 1982. Kom tillbaka igen sex år senare. Körde ett flyttlass med alla sina pinaler från Malmö till Stock-

holm och körde ombord på finlandsfärjan. Med Pia och Dagny, den osannolika lintottsdottern på tre år som vinkade farväl till sina kamrater i Malmö och flyttade till ett land vars språk hon knappt kunde säga hej på en gång.

Jag skulle nästan säga att den egentliga anledningen till flytten var att Olle var rädd. Jag tror det. Han var rädd för att vara kvar i Sverige, rädd för att umgås med resten av oss. Sverige, vår blotta närvaro, möjligheten att möta Wille på stan, allt det stressade honom. Jag vet att han åt betablockerare. Han hade varit sjukskriven med diagnosen lätt arytm.

Midsommar '82 åkte vi för att hälsa på. Vi åkte över för att fira en finsk midsommar med Olle. Det kunde ha blivit roligt, men det blev det alltså inte. Jag tänker inte orda någonting om färjan dit, det förtjänar inte den resan, resan hem däremot. Men av helt andra anledningar. Vi väntar med det.

Emma och Lina var med. De hämtade sig efter diskussionerna på färjan. Festhömöret var på topp. Vi hade till och med allsång i bilen, Jockes morsas folksvagnbuss som alla rymdes i. Vi stannade på en mack på vägen dit och försedde oss med ignoransens och glömskans Entrecoter och grillkorvar väl plastinpackade.

Det visar sig att de är vegetarianer i kollektivet, med starka åsikter om att äta kött. Olle möter oss på uppfarten för att tala om det. Det är tydligen viktigt. Jocke och Tobias som hatar stekta eller kokta grönsaker får det svårt.

Av själva midsommarfesten minns jag inte så mycket, mer än att vi visade dem små grodorna och söp som svin. Grillade vi inte fått, några tristessens tomater på ett tält grillspett. Ingen mat men sprit. Det var så det var. Fy fan.

Det var först på resan hem som det hände. Det hade väl varit på gång hela tiden, men det var Jocke som tog initiativet. Jocke och Tobias, för en gångs skull. Vi satt precis där man går på färjan och tittade på alla som klev på och valde. "Han där, nej han." Martin stack iväg för att kolla upp vem det var, hjälpa med väskan till hytten för att kolla hyttnumret. Att uppehålla Lina och Emma, att uppträda så normalt som möjligt. Att göra själva knuffen på väg till toaletten i förbifarten. Mer eller mindre. Frågan var om vi inte hade börjat utmana ödet litet grand i överkant.

Göteborg 1979

Det var ju påsk. Påsken firar man i Göteborg. Det har blivit så. Per ringde och sade att allt skulle ske enligt traditionen. Ankomst vid sextiden på kvällen till Nils Ericsson-terminalen. Per hämtar i bil, kör till Liseberg; helkväll. Sen hemkomst. Lördag och söndag, mer stillsamt samkväm, mat, ost, öl. Söndag kväll eller tidig eftermiddag, allmänt uppbrott och hemresa.

Som Per sade senare, det var på söndagen strax innan

uppbrottet om jag minns rätt, hade vi väl alla en föräning om vad som komma skulle. Vissa av oss kanske hoppades på att det inte skulle hända igen, men det tror jag knappast. Jag såg i allas ögon sist. Jag tror att vi alla åkte dit och hoppades att någon annan skulle ta initiativet. Alla var på helspänn på Liseberg. Hoppades att något skulle hända där. Det gjorde det inte, vi hade bara genuint roligt. Det hände först dan därpå. När man var nyktrare och den första spänningen hade gått över.

Det var första gången det inte skedde så oöverlagat. Det var första gången det planerades med vetskapen om att det verkligen skulle ske. Den här gången var det verkligen mord.

Mer om Finland 1982

Jag var rädd. Det är lika bra att erkänna det. Jag vågade inte träffa de här människorna ensam. Nu kanske ni har fått intrycket av att det enda de gjorde var att ha livet av folk. Det var inte så. De var, vi var, vanliga kompisar som gjorde vanliga saker. Bara för att vi haft ett visst fokus här betyder det inte att det var precis just så. Tänk för fan litet själv.

Jag var inte rädd för att de skulle göra någonting emot mig. Jag var bara rädd för att dras in i någonting igen. Jag skulle ju inte orka det. Inte bara för att jag hade fru, barn, utan för att jag mådde pyton helt enkelt. De stressade mig. Jag käkade för fan hjärtmedicin och det var deras fel. Missförstå mig inte nu, jag älskade dem, älskar dem allesamman, men just då klarade jag inte av dem. Det var stressande nog som det var att de skulle komma över midsommar.

Olle Finland, midsommar 82

Fan vad kul det är att alla är här.

Monolog, styckmordet

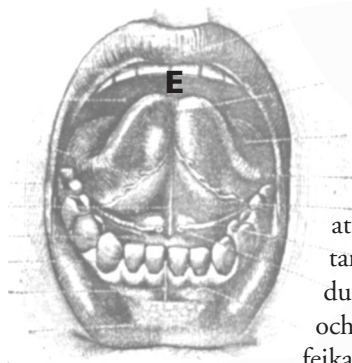
* Berättar om hur han och Pia flyttat fram och tillbaka sedan 1982. Sedan några år tillbaka har de bott i Stockholm; äldsta barnet, Dagny, är nio nu.

* Man kan bara inte bo på kollektiv sådär länge. Dagny får läsa mycket, men inte titta på TV. Vill barnen läsa serier, då måste de få lära sig läsa själva först. Ska man läsa något för dem ska det vara Mumintrollet, för det är i alla fall en rejäl serie.

* Det är framtidens barn som kommer lösa mänsklighetens problem. Det är de som sitter inne på informationen som kommer att ta över världen. Olle och Pia har tre barn; Dagny, 9 år, och tvillingarna Erik och Jens, 5 år. Kläderna är återanvända från diverse kollektiv. Kläderna i sin tur har gått i arv till Willes barn Caroline, 4 år och Sofia, 2 år och Tobias barn Tova, 4 år, och Linus, 1 år. Om Wille visste att de kläderna från början kom från

kollektiv skulle Wille gå under. Olle är den som vurmar för att Erik, Jens, Caroline och Tova ska träffas och leka lite oftare. Barn kan förändra verkligheten.

* Pia har jobb på Vattumannens bokhandel i Stockholm. Olle jobbar på dagis. Olle vill också jobba på Vattumannens bokhandel i Stockholm. Inte för att barn inte är viktiga, alltså. För det är de. Varje generation kan förändra världen; om man bara låter dem. Det är inte så jävla stimulerande att jobba med barn.

Munhålets botten.

Thailand 1979

Thailand. Det brinner små, starka glödlampor i papperslyktor. Ljuset är ganska dämpat och eftersom det blåser så att det tjuter (det är inte varmt i luften längre) svänger lamporna och snurrar i sina trådar så att skuggorna är i ständig rörelse. Det är träväggar och det är bara vi här. Och han.

Jocke reser sig upp fort, och jag förstår att det är dags nu. Det är inte fråga om att det skall verka som en olycka. Det är inte det det handlar om.

Första slaget sänker honom. Han är helt oförberedd. Ljudet är förmodligen näsbenet som knäcks. Jag har aldrig hört det förut, men jag förstår att det måste vara det. Blodet är nästan svart i den här belysningen. Nu är det bara fråga om att göra som vi har bestämt. Han reser sig inte upp. Martin kommer ur stolen och sätter sig på huk bakom bordet. Jag ser inte vad som händer. Jocke ser att jag lägger ståltråden på bordet så jag behöver inte säga någonting. Han tar den och räcker den till Olle. Jag behöver inte se att Jocke lyfter hans huvud så att Olle kan lägga ståltråden runt halsen. Vi har gått igenom det här. Vi var fulla då. Är det kanske nu också. Men inte för mycket, utan bara alldeles lagom.

Martin och Wille går efter bilen nu, och jag ser efter en extra gång att det verkligen inte finns någon annan människa här. I badrummet, det lilla köket med den överfulla diskhon, garderoberna i sovrummet och under sängen. Det gör det inte. Tomt överallt. Jag går från rum till rum och andas tungt, dricker under kranen på toaletten. Jag ser inte så blek ut. Som vanligt tror jag. Under tiden har Per öppnat baddörren och vandrat sträckan bort till bilen och tillbaka. Han vinkar att vi skall komma och vi går. Det hela är över på mindre än fem minuter.

Alla kort på bordet i Thailand 1978

Det var då det hela började, 1978, i Thailand av alla jävla ställen. Det kanske är därför som det här har handlat så mycket om kvinnor, sex och prostitution – inte p.g.a. Thailand, utan för att vi var som vi var, att vi gjorde det vi gjorde där.

Jag vill bara säga en sak om prostitution; inte som en moralkaka. Gör det inte. Det var bruna, beniga, thailändska flickor. Brösten hängde som stomipåsar, rött, smetigt läppstift. Långa, ihopklumpade ögonfransar. Under kjolarna stank deras buskiga kön. Men när du väl kommer så långt att du får se allt detta finns ingen återvändo. Grabbarna bakom dig hojtar och tjoar och pressar dig framåt så att det snart skall bli deras tur.

Trots allt upplever du inga problem att styvna. Du blir förvånad över hur lätt det går. När du tränger in i hennes varma kött upplever du inte att hon inuti är så sliten

att hennes slidväggar är röda och släta. De tankarna kommer först senare. Därför kan du fortsätta att vara styv, att dra dig ur henne och stoppa tillbaka dig till ljudet av hennes fejkade stön. Eller så gör det faktiskt ont. På bruten engelska säger hon "yes", "fuck me hard" och "I love you". Om och om igen.

Hon luktar cigaretter och sprit. När du är som djupast i henne och som närmast hennes ansikte kan du se en trasig tand eller en guldplomb. Hennes händer rör dig över ryggen, över bröstet, griper tag om ditt kön. När hon är ovanpå dig masserar hon sina egna bröst eller sticker sina knotiga fingrar mellan sina ben så att du kan känna hennes naglar mot din egen svullnad. Svullnad. Äcklet kommer först när den gått ned.

När man bara vill gå är man glad att man redan har betalat. Hon satte sig på huk över ett papper för att min sperma skulle rinna ut ur henne.

Det var dit vi åkte. Det var 1978 och Olle skulle gifta sig med Pia tillslut och vi åkte ned först för att fixa med de sista detaljerna. Det fanns en resebyrå på Sveavägen där alla de andra resebyråerna ligger, Ving och Spice och Apollo, som ordnade exotiska giftermål. Vi åkte ned först, runt en vecka före tjejerna skulle komma ned. Det var jag, Olle förstås, Jocke, Wille, Tobias och Martin. Vi fixade med templet där de skulle vigas, fixade ringar och gick på ett saggigt casino och förlorade en massa pengar. Sedan stack vi inåt landet med en Jeep som vi hade hyrt. Vi åkte ett "äventyrsspår" som gick förbi en massa häftiga naturupplevelser, vattenfall och så, och så stack vi från det i en liten stad som låg alldeles utanför en större stad som hette Pattaya. Det var där vi träffade Fredrik, det var där vi gick på bordell och det var där allt började genom att Wille tömde sig i munnen på en 15-årig kille under en bordsduk på en restaurang. Jag har ju bastat med Wille, men det kändes jävligt konstigt att tänka sig att just nu, just där vi satt och käkade, under bordet, så var det en tjej som kröp fram till Wille, drog ned hans gylf, drog ut hans kuk och stoppade den i munnen. Just när vi satt där. Fast det var ingen tjej.

Fredrik. Det var han som beställde det. Det var en jävla idiot. Han var en jävla sopprot som var på oss som en igel. Men han kunde litet av språket, kände folk och visste var det fanns en bra bordell som hade friska horor. Ett litet dyrare ställe där man inte behövde använda kondom. Vi behövde honom en stund, för att fixa allt det där. Han hade också lovat att fixa ett besök i ett tempel i Phang Nga som vi visste från resebyrån var jävligt häftigt men som man egentligen inte fick besöka om man inte var buddhist. I efterhand kan det tyckas att vi var litet blåögda, jag tycker det iallafall, men det var ju hela situationen, som vi kände det då, med Olles giftermål och allt.

Göteborg 1979

Det var ju påsk. Påsken firar man i Göteborg. Det har blivit så. Per ringde och sade att allt skulle ske enligt traditionen. Ankomst vid sextiden på kvällen till Nils Ericsson-terminalen. Per hämtar i bil, kör till Liseberg; helkväll. Sen hemkomst. Lördag och söndag, mer stillsamt samkväm, mat, ost, öl. Söndag kväll eller tidig eftermiddag, allmänt uppbrott och hemresa.

Som Per sade senare, det var på söndagen strax innan uppbrottet om jag minns rätt, hade vi väl alla en föraning om vad som komma skulle. Vissa av oss kanske hoppades på att det inte skulle hända igen, men det tror jag knappast. Jag såg i allas ögon sist. Jag tror att vi alla åkte dit och hoppades att någon annan skulle ta initiativet. Alla var på helspänn på Liseberg. Hoppades att något skulle hända där. Det gjorde det inte, vi hade bara genuint roligt. Det hände först dan därpå. När man var nyktrare och den första spänningen hade gått över.

Det var första gången det inte skedde så oöverlagat. Det var första gången det planerades med vetskapen om att det verkligen skulle ske. Den här gången var det verkligen mord.

Mer om Göteborg 1979

Jenny hade lämnat mig igen. Det var det där med ålderskillnaden. Av vad jag förstått av hennes tidigare förhållanden har de varit rätt korta och stormiga. Dessutom hade vi inte så många gemensamma intressen heller. Hon hade sina, jag hade mina. Dessutom ägnade jag mig så mycket åt jobbet att hon väl hade all anledning att vara missnöjd. Synd att vi inte fick tid att jobba med det, att hon var tvungen att bara sticka direkt. Men det var väl som det var.

Jag tänkte inte undvika henne, och hon tänkte väl inte undvika mig heller. Jag antar att det var litet grand i syfte att provocera mig, ungefär som Lena, Johan Johanssons fru, försökte provocera Johansson senare, som hon flirtade med den där Nygren. Anders Nygren, frånskild 30, stilig, framgångsrik, moderat. Jag var helt enkelt tvungen att följa efter dem. Två gånger träffades de. Jag ville inte gå ända fram och försöka se in genom fönsterrutorna. Sedan såg jag honom med andra.

Det var precis vid påsk. Dan efter Lisebergsbesöket, som förresten började kännas litet urvattnat även om det var kul att träffa alla igen, berättade jag för dem om Anders Nygren, visade var han bodde och så vidare. Presenterade honom som en kille som mer eller mindre våldtagit Jenny. Nästan som om det var han som var skulden till att hon lämnat mig. Jag visade den sönderslitna klänningen och proppade de fulla med lögner. Jenny visste inte vem mannen varit. Han visste inte vem hon var. Det var fortfarande främlingar som mördade främlingar. För min skull?

Precis innan de åkte hem berättade jag för dem att

Anders Nygren egentligen var någon som jag plockat från telefonkatalogen. En ny lögner alltså, men jag ville inte att de prata om det med Jenny.

Risken för att bli sammankopplad med mordet var alltså minimal.

Finland 1982

Olle stack 1982. Kom tillbaka igen sex år senare. Körde ett flyttlass med alla sina pinaler från Malmö till Stockholm och körde ombord på finlandsfärjan. Med Pia och Dagny, den osannolika lintottsdottern på tre år som vinkade farväl till sina kamrater i Malmö och flyttade till ett land vars språk hon knappt kunde säga hej på en gång.

Jag skulle nästan säga att den egentliga anledningen till flytten var att Olle var rädd. Jag tror det. Han var rädd för att vara kvar i Sverige, rädd för att umgås med resten av oss. Sverige, vår blotta närvaro, möjligheten att möta Wille på stan, allt det stressade honom. Jag vet att han åt betablockerare. Han hade varit sjukskriven med diagnosen lätt arytm.

Midsommar '82 åkte vi för att hälsa på. Vi åkte över för att fira en finsk midsommar med Olle. Det kunde ha blivit roligt, men det blev det alltså inte. Jag tänker inte orda någonting om färjan dit, det förtjänar inte den resan, resan hem däremot. Men av helt andra anledningar. Vi väntar med det.

Emma och Lina var med. De hämtade sig efter diskussionerna på färjan. Festhömöret var på topp. Vi hade tillochmed allsång i bilen, Jockes morsas folksvagnbuss som alla rymdes i. Vi stannade på en mack på vägen dit och försedde oss med ignoransens och glömskans Entrecoter och grillkorvar väl plastinpackade.

Det visar sig att de är vegetarianer i kollektivet, med starka åsikter om att äta kött. Olle möter oss på uppfarten för att tala om det. Det är tydligen viktigt. Jocke och Tobias som hatar stekta eller kokta grönsaker får det svårt.

Av själva midsommarfesten minns jag inte så mycket, mer än att vi visade dem små grodorna och söp som svin. Grilla hade vi inte fått, några tristessens tomater på ett täljt grillspett. Ingen mat men sprit. Det var så det var. Fy fan.

Det var först på resan hem som det hände. Det hade väl varit på gång hela tiden, men det var Jocke som tog initiativet. Jocke och Tobias, för en gångs skull. Vi satt precis där man går på färjan och tittade på alla som klev på och valde. "Han där, nej han." Martin stack iväg för att kolla upp vem det var, hjälpa med väskan till hytten för att kolla hyttnumret. Att uppehålla Lina och Emma, att uppträda så normalt som möjligt. Att göra själva knuffen på väg till toaletten i förbifarten. Mer eller mindre. Frågan var om vi inte hade börjat utmana ödet litet grand i överkant.

Per i Finland 1982

Det är faktiskt första gången jag är i Finland. Det kan ju bli lite spännande. Jag är lite sugen på att se de där tusen sjöarna.

Monolog, Styckmord

* Berättar om diagnosen Prostatacancer som han fick för fyra år sedan.

* Per var den som spydde under styckningen. Beror inte på att Per inte är luttrad, men det finns något annat. Per vet att han ska dö. Läkaren har erbjudit en möjlighet i form av ett operativt ingrepp. Ett styckmord på Pers manlighet. Nej. Det går bara inte. Inget av detta har Per berättat för de andra, men han har fått reda på att det inte finns något sätt som han kan undvika döden på. Han har en kort tid kvar. Kanske något år. Kanske mindre. Kombinationen att dö själv och att döda en annan människa så grundligt är för mycket.

* Avlägsnande av prostata-körteln: "Avsikten med operationen är att bota den cancer som angripit din prostatakörtel. Körteln tas bort genom ett snitt i nedre delen av buken. Först avlägsnas de lokala lymfkörtlarna, som omedelbart sänds till mikroskopi för att utesluta tumörspridning. Om detta skulle påvisas, avbryts operationen och alternativ behandling kommer att erbjudas. Vanligen genomförs hela operationen varvid prostatakörtel, sädesblåsor och delar av sädesledarna avlägsnas. Testiklarna påverkas ej. Operationen utförs i narkos och är så omfattande att blodtransfusion under ingreppet kan förekomma.

* Efter en prostataoperation: "Du får stanna 7-10 dagar på sjukhuset, varefter Du går hem och återkommer tre veckor senare för att ta bort den kateterslang som sitter i urinröret, samt den tunna plastslang som placerats i urinblåsan via bukskinnet. I samband med detta kan Du ev få tillbringa en natt till på sjukhuset. Operationssåret sys ihop med stygn som försvinner av sig själv. Det går bra att duscha och tvätta sig med tvål och vatten redan de närmaste dagarna efter operationen men Du skall inte bada innan såret har läkt ordentligt.

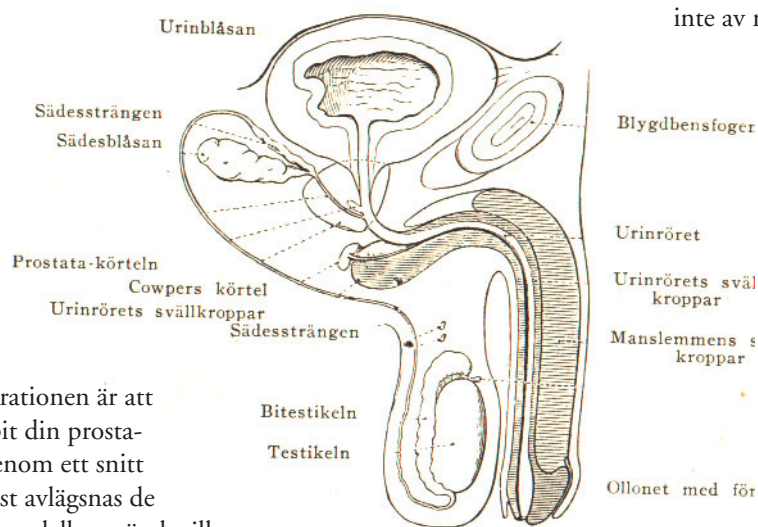
* Negativa sidoeffekter: "Inkontinens och impotens. Nästan alla patienter får urinläckage omedelbart efter det kateterslangen tagits bort. I de flesta fall blir det bättre under de följande veckorna och de allra flesta uppnår en god förmåga att hålla urinen, även om små läckage i samband med till exempel mycket tunga lyft kan förekomma. Total inkontinens eller socialt oacceptabelt stort läckage uppstår hos ca 10% av de som opererats. Det kan åtgärdas genom användande av olika klämmor, alternativt inopererande av en konstgjord slutmuskel. Slutbedömning av kontinensen kan ske först efter 12 månader. Problem att tömma blåsan kan uppstå beroende på att skarven mellan urinröret och blåsan gror ihop (striktur). Detta kan vanligen åtgärdas genom ett mindre ingrepp via urinröret.

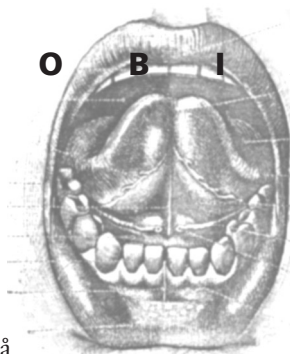
Hormonproduktionen påverkas inte av radikal prostatektomi, men

sädesavgång omöjliggörs när prostata och delar av sädesledarna tagits bort. De nerver som styr erektionen ligger mycket nära prostatakörteln och det är stor risk att dessa nerver skadas vid operationen. Omkring 80-90% av dem

som genomgår radikal prostatektomi drabbas av försämrad eller utebliven erektionsförmåga. Behandling av detta kan ske med olika tekniska hjälpmedel. Som vid alla större operationer kan mera allmänna komplikationer som till exempel infektion inträffa. Det är viktigt att Du har god kännedom om den sjukdom som diagnostiserats hos dig och om den behandling som skall ske.

* Per dör hellre än att utsätta sig för kirurgens skalpell. Han har varit med om att öppna kroppar. Att underkasta sig kniven. Nej. Det finns en dålig konnotation.

Munhållans botten.

Thailand 1978

Thailand. Det brinner små, starka glödlampor i papperslyktor. Ljuset är ganska dämpat och eftersom det blåser så att det tjuter (det är inte varmt i luften längre) svänger lamporna och snurrar i sina trådar så att skuggorna är i ständig rörelse. Det är träväggar och det är bara vi här. Och han.

Jocke reser sig upp fort, och jag förstår att det är dags nu. Det är inte fråga om att det skall verka som en olycka. Det är inte det det handlar om.

Första slaget sänker honom. Han är helt oförberedd. Ljudet är förmodligen näsbenet som knäcks. Jag har aldrig hört det förut, men jag förstår att det måste vara det. Blodet är nästan svart i den här belysningen. Nu är det bara fråga om att göra som vi har bestämt. Han reser sig inte upp. Martin kommer ur stolen och sätter sig på huk bakom bordet. Jag ser inte vad som händer. Jocke ser att jag lägger ståltråden på bordet så jag behöver inte säga någonting. Han tar den och räcker den till Olle. Jag behöver inte se att Jocke lyfter hans huvud så att Olle kan lägga ståltråden runt halsen. Vi har gått igenom det här. Vi var fulla då. Är det kanske nu också. Men inte för mycket, utan bara alldeles lagom.

Martin och Wille går efter bilen nu, och jag ser efter en extra gång att det verkligen inte finns någon annan människa här. I badrummet, det lilla köket med den överfulla diskhon, garderoberna i sovrummet och under sängen. Det gör det inte. Tomt överallt. Jag går från rum till rum och andas tungt, dricker under kranen på toaletten. Jag ser inte så blek ut. Som vanligt tror jag. Under tiden har Per öppnat bakdörren och vandrat sträckan bort till bilen och tillbaka. Han vinkar att vi skall komma och vi går. Det hela är över på mindre än fem minuter.

Det var då det hela började, 1978, i Thailand av alla jävla ställen. Det kanske är därför som det här har handlat så mycket om kvinnor, sex och prostitution – inte p.g.a. Thailand, utan för att vi var som vi var, att vi gjorde det vi gjorde där.

Thailand, därför

Jag vill bara säga en sak om prostitution; inte som en moralkaka. Gör det inte. Det var bruna, beniga, thailändska flickor. Brösten hängde som stomipåsar, rött, smetigt läppstift. Långa, ihopklumpade ögonfransar. Under kjolarna stank deras buskiga kön. Men när du väl kommer så långt att du får se allt detta finns ingen återvändo. Grabbarna bakom dig hojtar och tjoar och pressar dig framåt så att det snart skall bli deras tur.

Trots allt upplever du inga problem att styvna. Du blir förvånad över hur lätt det går. När du tränger in i hennes varma kött upplever du inte att hon inuti är så sliten

att hennes slidväggar är röda och släta. De tankarna kommer först senare. Därför kan du fortsätta att vara styv, att dra dig ur henne och stoppa tillbaka dig till ljudet av hennes fejkade stön. Eller så gör det faktiskt ont. På bruten engelska säger hon "yes", "fuck me hard" och "I love you". Om och om igen.

Hon luktar cigaretter och sprit. När du är som djupast i henne och som närmast hennes ansikte kan du se en trasig tand eller en guldplomb. Hennes händer rör dig över ryggen, över bröstet, griper tag om ditt kön. När hon är ovanpå dig masserar hon sina egna bröst eller sticker sina knotiga fingrar mellan sina ben så att du kan känna hennes naglar mot din egen svullnad. SVULLNAD. Äcklet kommer först när den gått ned.

När man bara vill gå är man glad att man redan har betalat. Hon satte sig på huk över ett papper för att min sperma skulle rinna ut ur henne.

Thailand, summan

Det var dit vi åkte. Det var 1978 och Olle skulle gifta sig med Pia tillslut och vi åkte ned först för att fixa med de sista detaljerna. Det fanns en resebyrå på Sveavägen där alla de andra resebyråerna ligger, Ving och Spice och Apollo, som ordnade exotiska giftermål. Vi åkte ned först, runt en vecka före tjejerna skulle komma ned. Det var jag, Olle förstas, Jocke, Per, Wille och Martin. Vi fixade med templet där de skulle vigas, fixade ringar och gick på ett saggigt casino och förlorade en massa pengar. Sedan stack vi inåt landet med en Jeep som vi hade hyrt. Vi åkte ett "äventyrsspår" som gick förbi en massa häftiga naturupplevelser, vattenfall och så, och så stack vi från det i en liten stad som låg alldeles utanför en större stad som hette Pattaya. Det var där vi träffade Fredrik, det var där vi gick på bordell och det var där allt började genom att Wille tömde sig i munnen på en 15-årig kille under en bordsduk på en restaurang. Jag har ju bastat med Wille, men det kändes jävligt konstigt att tänka sig att just nu, just där vi satt och käkade, under bordet, så var det en tjej som kröp fram till Wille, drog ned hans gylf, drog ut hans kuk och stoppade den i munnen. Just när vi satt där. Fast det var ingen tjej.

Fredrik. Det var han som beställde det. Det var en jävla idiot. Han var en jävla sopprot som var på oss som en igel. Men han kunde litet av språket, kände folk och visste var det fanns en bra bordell som hade friska horor. Ett litet dyrare ställe där man inte behövde använda kondom. Vi behövde honom en stund, för att fixa allt det där. Han hade också lovat att fixa ett besök i ett tempel i Phang Nga som vi visste från resebyrån var jävligt häftigt men som man egentligen inte fick besöka om man inte var buddhist. I efterhand kan det tyckas att vi var litet blåögda, jag tycker det iallafall, men det var ju hela situationen, som vi kände det då, med Olles giftermål och allt.

Göteborg 1979

Det var ju påsk. Påsken firar man i Göteborg. Det har blivit så. Per ringde och sade att allt skulle ske enligt traditionen. Ankomst vid sextiden på kvällen till Nils Ericsson-terminalen. Per hämtar i bil, kör till Liseberg; helkväll. Sen hemkomst. Lördag och söndag, mer stillsamt samkväm, mat, ost, öl. Söndag kväll eller tidig eftermiddag, allmänt uppbrott och hemresa.

Som Per sade senare, det var på söndagen strax innan uppbrottet om jag minns rätt, hade vi väl alla en föraning om vad som komma skulle. Vissa av oss kanske hoppades på att det inte skulle hända igen, men det tror jag knappast. Jag såg i allas ögon sist. Jag tror att vi alla åkte dit och hoppades att någon annan skulle ta initiativet. Alla var på helspänn på Liseberg. Hoppades att något skulle hända där. Det gjorde det inte, vi hade bara genuint roligt. Det hände först dan därpå. När man var nyktrare och den första spänningen hade gått över.

Det var första gången det inte skedde så oöverlagat. Det var första gången det planerades med vetskapen om att det verkligen skulle ske. Den här gången var det verkligen mord.

Finland 1982

Olle stack 1982. Kom tillbaka igen sex år senare. Körde ett flyttlass med alla sina pinaler från Malmö till Stockholm och körde ombord på finlandsfärjan. Med Pia och Dagny, den osannolika lintottsdottern på tre år som vinlade farväl till sina kamrater i Malmö och flyttade till ett land vars språk hon knappt kunde säga hej på en gång.

Jag skulle nästan säga att den egentliga anledningen till flytten var att Olle var rädd. Jag tror det. Han var rädd för att vara kvar i Sverige, rädd för att umgås med resten av oss. Sverige, vår blotta närvaro, möjligheten att möta Wille på stan, allt det stressade honom. Jag vet att han åt betablockerare. Han hade varit sjukskriven med diagnosen lätt arytm.

Midsommar '82 åkte vi för att hälsa på. Vi åkte över för att fira en finsk midsommar med Olle. Det kunde ha blivit roligt, men det blev det alltså inte. Jag tänker inte orda någonting om färjan dit, det förtjänar inte den resan, resan hem däremot. Men av helt andra anledningar. Vi väntar med det.

Emma och Lina var med. De hämtade sig efter diskussionerna på färjan. Festhömöret var på topp. Vi hade tillochmed allsång i bilen, Jockes morsas folkwagenbuss som alla rymdes i. Vi stannade på en mack på vägen dit och försedde oss med ignoransens och glömskans Entrecoter och grillkorvar väl plastinpackade.

Det visar sig att de är vegetarianer i kollektivet, med starka åsikter om att äta kött. Olle möter oss på uppfarten för att tala om det. Det är tydligen viktigt. Jocke och Tobias som hatar stekta eller kokta grönsaker får det svårt.

Av själva midsommarfesten minns jag inte så mycket, mer än att vi visade dem små grodorna och söp som svin. Grilla hade vi inte fått, några tristessens tomater på ett täljt grillspett. Ingen mat men sprit. Det var så det var. Fy fan.

Det var först på resan hem som det hände. Det hade väl varit på gång hela tiden, men det var Jocke som tog initiativet. Jocke och Tobias, för en gångs skull. Vi satt precis där man går på färjan och tittade på alla som klev på och valde. ”Han där, nej han.” Martin stack iväg för att kolla upp vem det var, hjälpa med väskan till hytten för att kolla hyttnumret. Att uppehålla Lina och Emma, att uppträda så normalt som möjligt. Att göra själva knuffen på väg till toaletten i förbifarten. Mer eller mindre. Frågan var om vi inte hade börjat utmana ödet litet grand i överkant.

Mer om Finland 1982

På resan ned. På Viking Lines ”Mariella”. Det var jag som tog upp det. Det var väl får att jävlas med de andra mest, men också för att känna dem på pulsen – om de hade samma inställning som jag. Pratade om hur lätt det skulle vara att bara knuffa någon över bord. Fast Lina och Emma var med. Fast de förstod väl att det var på skoj, även om de nog tyckte att det var ett ganska läskigt samtalsämne.

Efter grillfesten stod vi på macken och köpte varmkorv till hela bilen. Att äntligen få någonting med substans i magen. Det var då Jocke sade ”Fy fan vilket skit. Jag längtar till färjeterminalen. Vi skall sitta på en sådan där rund soffa som går runt en pelare och spana. Första killen med keps och tungt bagage åker över bord. Det är bara så.” Så fick det bli.

Tobias i Finland 1982

Jag förstår honom. Olle alltså. Han är rädd. Jag är också rädd. Jag tror faktiskt att jag dricker litet för mycket. Fast Emma säger ingenting. Jag kanske överdriver.

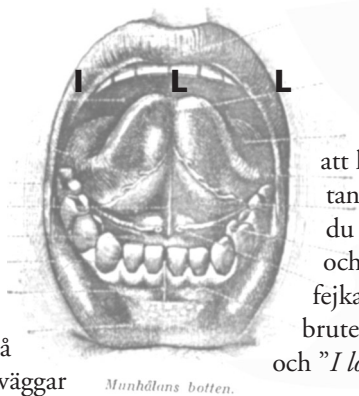
Tobias går till Polisen september '82

Tog kontakt med polisen. De trodde mig inte. De ville inte tro. Vet inte varför. Berätta förhörscenen i game 1 från Tobias perspektiv. Jävla röta jag hade. Det var någon form av knapp där ett tag. Det var nog Wille med sitt jäkla hagelgevär. Eller om det var att vi låste in barnen på toaletten och sedan tog ut dem för att döda dem. Eller båda två. man får fan inte tappa ansiktet. Håll huvudet kallt. Förstås. och berätta för fan inte för någon annan igen. Ok? Det är helt otroligt. Vilka jävla idioter. Jag undrar hur många erkännanden under åren som de bara skitit i. De sätter väl dit de de har lust att sätta dit. Jävla fascister.

Monolog, styckmordet

Det var vidrigt. Vad vill ni att jag ska säga.

Thailand 1978

Thailand. Det brinner små, starka glödlampor i papperslyktor. Ljuset är ganska dämpat och eftersom det blåser så att det tjuter (det är inte varmt i luften längre) svänger lamporna och snurrar i sina trådar så att skuggorna är i ständig rörelse. Det är träväggar och det är bara vi här. Och han.

Jocke reser sig upp fort, och jag förstår att det är dags nu. Det är inte fråga om att det skall verka som en olycka. Det är inte det det handlar om.

Första slaget sänker honom. Han är helt oförberedd. Ljudet är förmodligen näsbenet som knäcks. Jag har aldrig hört det förut, men jag förstår att det måste vara det. Blodet är nästan svart i den här belysningen. Nu är det bara fråga om att göra som vi har bestämt. Han reser sig inte upp. Martin kommer ur stolen och sätter sig på huk bakom bordet. Jag ser inte vad som händer. Jocke ser att jag lägger ståltråden på bordet så jag behöver inte säga någonting. Han tar den och räcker den till Olle. Jag behöver inte se att Jocke lyfter hans huvud så att Olle kan lägga ståltråden runt halsen. Vi har gått igenom det här. Vi var fulla då. Är det kanske nu också. Men inte för mycket, utan bara alldeles lagom.

Martin och Wille går efter bilen nu, och jag ser efter en extra gång att det verkligen inte finns någon annan människa här. I badrummet, det lilla köket med den överfulla diskhon, garderoberna i sovrummet och under sängen. Det gör det inte. Tomt överallt. Jag går från rum till rum och andas tungt, dricker under kranen på toaletten. Jag ser inte så blek ut. Som vanligt tror jag. Under tiden har Per öppnat bakdörren och vandrat sträckan bort till bilen och tillbaka. Han vinkar att vi skall komma och vi går. Det hela är över på mindre än fem minuter.

Thailand, alla korten på bordet 1978

Det var då det hela började, 1978, i Thailand av alla jävla ställen. Det kanske är därför som det här har handlat så mycket om kvinnor, sex och prostitution – inte p.g.a. Thailand, utan för att vi var som vi var, att vi gjorde det vi gjorde där.

Jag vill bara säga en sak om prostitution; inte som en moralkaka. Gör det inte. Det var bruna, beniga, thailändska flickor. Brösten hängde som stomipåsar, rött, smetigt läppstift. Långa, ihopklumpade ögonfransar. Under kjolarna stank deras buskiga kön. Men när du väl kommer så långt att du får se allt detta finns ingen återvändo. Grabbarna bakom dig hojtar och tjoar och pressar dig framåt så att det snart skall bli deras tur.

Trots allt upplever du inga problem att styvna. Du blir förvånad över hur lätt det går. När du tränger in i hennes varma kött upplever du inte att hon inuti är så sliten

att hennes slidväggar är röda och släta. De tankarna kommer först senare. Därför kan du fortsätta att vara styv, att dra dig ur henne och stoppa tillbaka dig till ljudet av hennes fejkade stön. Eller så gör det faktiskt ont. På bruten engelska säger hon "yes", "fuck me hard" och "I love you". Om och om igen.

Hon luktar cigaretter och sprit. När du är som djupast i henne och som närmast hennes ansikte kan du se en trasig tand eller en guldplomb. Hennes händer rör dig över ryggen, över bröstet, griper tag om ditt kön. När hon är ovanpå dig masserar hon sina egna bröst eller sticker sina knotiga fingrar mellan sina ben så att du kan känna hennes naglar mot din egen svullnad. Äcklet kommer först när den gått ned.

När man bara vill gå är man glad att man redan har betalat. Hon satte sig på huk över ett papper för att min sperma skulle rinna ut ur henne.

Det var dit vi åkte. Det var 1978 och Olle skulle gifta sig med Pia tillslut och vi åkte ned först för att fixa med de sista detaljerna. Det fanns en resebyrå på Sveavägen där alla de andra resebyråerna ligger, Ving och Spice och Apollo, som ordnade exotiska giftermål. Vi åkte ned först, runt en vecka före tjejerna skulle komma ned. Det var jag, Olle förstås, Jocke, Per, Tobias och Martin. Vi fixade med templet där de skulle vigas, fixade ringar och gick på ett saggigt casino och förlorade en massa pengar. Sedan stack vi inåt landet med en Jeep som vi hade hyrt. Vi åkte ett "äventyrsspår" som gick förbi en massa häftiga naturupplevelser, vattenfall och så, och så stack vi från det i en liten stad som låg alldeles utanför en större stad som hette Pattaya. Det var där vi träffade Fredrik, det var där vi gick på bordell och det var där allt började genom att Wille tömde sig i munnen på en 15-årig kille under en bordsduk på en restaurang. Jag har ju bastat med Wille, men det kändes jävligt konstigt att tänka sig att just nu, just där vi satt och käkade, under bordet, så var det en tjej som kröp fram till Wille, drog ned hans gylf, drog ut hans kuk och stoppade den i munnen. Just när vi satt där. Fast det var ingen tjej.

Fredrik. Det var han som beställde det. Det var en jävla idiot. Han var en jävla sopprot som var på oss som en igel. Men han kunde litet av språket, kände folk och visste var det fanns en bra bordell som hade friska horor. Ett litet dyrare ställe där man inte behövde använda kondom. Vi behövde honom en stund, för att fixa allt det där. Han hade också lovat att fixa ett besök i ett tempel i Phang Nga som vi visste från resebyrån var jävligt häftigt men som man egentligen inte fick besöka om man inte var buddhist. I efterhand kan det tyckas att vi var litet blåögda, jag tycker det iallafall, men det var ju hela situationen, som vi kände det då, med Olles giftermål och allt.

Göteborg 1979

Det var ju påsk. Påsken firar man i Göteborg. Det har blivit så. Per ringde och sade att allt skulle ske enligt traditionen. Ankomst vid sextiden på kvällen till Nils Ericsson-terminalen. Per hämtar i bil, kör till Liseberg; helkväll. Sen hemkomst. Lördag och söndag, mer stillsamt samkväm, mat, ost, öl. Söndag kväll eller tidig eftermiddag, allmänt uppbrott och hemresa.

Som Per sade senare, det var på söndagen strax innan uppbrottet om jag minns rätt, hade vi väl alla en föräning om vad som komma skulle. Vissa av oss kanske hoppades på att det inte skulle hända igen, men det tror jag knappast. Jag såg i allas ögon sist. Jag tror att vi alla åkte dit och hoppades att någon annan skulle ta initiativet. Alla var på helspänn på Liseberg. Hoppades att något skulle hända där. Det gjorde det inte, vi hade bara genuint roligt. Det hände först dan därpå. När man var nyktrare och den första spänningen hade gått över.

Det var första gången det inte skedde så oöverlagt. Det var första gången det planerades med vetskapen om att det verkligen skulle ske. Den här gången var det verkligen mord.

Finland 1982

Olle stack 1982. Kom tillbaka igen sex år senare. Körde ett flyttlass med alla sina pinaler från Malmö till Stockholm och körde ombord på finlandsfärjan. Med Pia och Dagny, den osannolika lintottsdottern på tre år som vinkade farväl till sina kamrater i Malmö och flyttade till ett land vars språk hon knappt kunde säga hej på en gång.

Jag skulle nästan säga att den egentliga anledningen till flytten var att Olle var rädd. Jag tror det. Han var rädd för att vara kvar i Sverige, rädd för att umgås med resten av oss. Sverige, vår blotta närvaro, möjligheten att möta Wille på stan, allt det stressade honom. Jag vet att han åt betablockerare. Han hade varit sjukskriven med diagnosen lätt arytm.

Midsommar '82 åkte vi för att hälsa på. Vi åkte över för att fira en finsk midsommar med Olle. Det kunde ha blivit roligt, men det blev det alltså inte. Jag tänker inte orda någonting om färjan dit, det förtjänar inte den resan, resan hem däremot. Men av helt andra anledningar. Vi väntar med det.

Emma och Lina var med. De hämtade sig efter diskussionerna på färjan. Festhömöret var på topp. Vi hade tillochmed allsång i bilen, Jockes morsas folksvagnbuss som alla rymdes i. Vi stannade på en mack på vägen dit och försedde oss med ignoransens och glömskans Entrecoter och grillkorvar väl plastinpackade.

Det visar sig att de är vegetarianer i kollektivet, med starka åsikter om att äta kött. Olle möter oss på uppfarten för att tala om det. Det är tydligen viktigt. Jocke och Tobias som hatar stekta eller kokta grönsaker får det svårt.

Av själva midsommarfesten minns jag inte så mycket, mer än att vi visade dem små grodorna och söp som svin. Grilla hade vi inte fått, några tristessens tomater på ett täljt grillspett. Ingen mat men sprit. Det var så det var. Fy fan.

Det var först på resan hem som det hände. Det hade väl varit på gång hela tiden, men det var Jocke som tog initiativet. Jocke och Tobias, för en gångs skull. Vi satt precis där man går på färjan och tittade på alla som klev på och valde. "Han där, nej han." Martin stack iväg för att kolla upp vem det var, hjälpa med väskan till hytten för att kolla hyttnumret. Att uppehålla Lina och Emma, att uppträda så normalt som möjligt. Att göra själva knuffen på väg till toaletten i förbifarten. Mer eller mindre. Frågan var om vi inte hade börjat utmana ödet litet grand i överkant.

Wille i Finland 1982

Skulle inte ha druckit så mycket på finlandsfärjan. Synd att de andra inte hakade på och söp de också, kanske hade blivit roligare då. Jocke knullade md nån donna med för stora tuttar i alla fall. Wille var för full för att knulla med Lina. Fast han ville. Men det är skit samma. Lina och Wille har haft sex många gånger, så det spelar ingen roll. Det vikitgaste är att Wille egentligen inte är såvårst sugen på en fylla till. I alla flal inte utan övertalning. Fan. Lina är söt. Det är jävligt viktigt att hon inte får veta. Nu tar vi det lugnt här va.

Monolog, styckmordet

* Berättar om mordet i sommarstugan. Om hur det var han som använt hagelgeväret.

* Berättar om mordet i Djursholm. Hur Wille inte var aktiv på samma sätt, men att han ändå är stolt över att han var på plats och allt det där. Diskuterar skillnaderna mellan morden. Hur Djursholm var mer raffinerat, men att hagelbrakare har sin egen charm. "*Bigger is better*" – om Wille hade fått bestämma hade Djursholm avslutats med ett par välriktade hagelskott, antingen mot de döda kropparna eller mot den prostituerade som troligtvis skulle komma efteråt, några timmar senare (jojo, Tobias och Olle har minsann gjort en bra research).

* Berättar om hur han resonerat efter 1984. Om hur han propsat på att ta på sig att planera gruppens nästa mord. Om hur han för sina vänner skulle planera det han ansåg var det slutgiltiga mordet. Om hur han bollat med Jocke på café i Malmö. Jocke ville att det skulle torteras, men i sista sekunden avblåstes den delen, som visar sig vara ogenomförbar med alla grannar.

* Caroline 4 år, Sofia 2 år. Barn till Wille och Lina.

* Offret är en äldre kvinna. Uteliggare som har en temporär knarkarkvart att slagga i. Från samhällets lägsta skick. Martin var först på halsen. Han drog ett snitt men avlägsnade inte huvudet från resten av kroppen. Det blev

istället Jocke som fick göra detta. De andra kämpade med lederna. Wille ville inte ha en framträdande position, utan kände sig som en värd där han stod i den svagt upplysta knarkarkvarten i Rosengård. Han kommer dock också igång till slut, och när de är klara är kvinnan i så många delar att man skulle kunna kalla det ett pussel för mer än en regnig dag. Lämna dock över detaljerna för styckningen till Jocke. Per mådde dåligt och spydde på toaletten, men det måste varit för att han var sjuk, stackarn. Vi är för luttrade nu för tiden.

Stolpar med årtal (för alla att se på)

1978

juni . . . . . Thailand (2)
december . . . . . Containern (1)

1979

februari . . . . . Olle och Pia får barn (2)
april . . . . . Mordet i Göteborg (2)

1982

april . . . . . Per tar kontakt med Johansson (1)
april . . . . . Finlandsfärjan (2)
juli . . . . . Sommarstugan (1)
september . . . . . Tobias går till polisen (1)

1983

december . . . . . Julfesten (1)

1984

februari . . . . . Djursholm (1)
april . . . . . Wille och Lina får barn (2)
maj . . . . . Tobias och Emma får barn (2) december
augusti . . . . . Per får diagnosen prostatacancer

1986

?? . . . . . Polisen kopplar till Thailand (1)

1988

?? . . . . . Rosengård, styckmord (2)